



Dansk udgave

Retsforskrifter

57. årgang

28. maj 2014

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning)** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informations-systemet for det indre marked (»IMI-forordningen«) ⁽¹⁾** 11

AFGØRELSE

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 573/2014/EU af 15. maj 2014 om øget samarbejde mellem offentlige arbejdsformidlinger ⁽¹⁾** 32

II Ikke-lovgivningsmæssige retsakter

INTERNATIONALE AFTALER

- ★ **Meddelelse om ikrafttrædelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Tyrkiet om Republikken Tyrkiets deltagelse i Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug** 40

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

FORORDNINGER

- ★ **Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 574/2014 af 21. februar 2014 om ændring af bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 for så vidt angår den model, der skal anvendes til udarbejdelse af ydeevnedeklarationer for byggevarer** 41
- ★ **Kommissionens forordning (EU) nr. 575/2014 af 27. maj 2014 om ændring af forordning (EU) nr. 383/2012 om indførelse af tekniske forskrifter for kørekort, som er udstyret med et lagermedium (mikrochip) ⁽¹⁾** 47
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 576/2014 af 27. maj 2014 om faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 50

AFGØRELSE

2014/302/EU:

- ★ **Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 27. maj 2014 om ændring af afgørelse 2011/166/EU om etablering af et SHARE-ERIC** 52

2014/303/EU:

- ★ **Den Europæiske Centralbanks afgørelse af 20. februar 2014 om forbuddet mod monetær finansiering og de nationale centralbankers forrentning af statslige indskud (ECB/2014/8)** 54

RETNINGSLINJER

2014/304/EU:

- ★ **Den Europæiske Centralbanks retningslinje af 20. februar 2014 om de nationale centralbankers indenlandske operationer i forbindelse med forvaltningen af aktiver og passiver (ECB/2014/9)** 56

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/60/EU

af 15. maj 2014

om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 93/7/EØF ⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF ⁽³⁾ og 2001/38/EF ⁽⁴⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). I henhold til traktatens artikel 36 i TEUF er de relevante bestemmelser om fri bevægelighed for varer ikke til hinder for forbud eller restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, som er begrundet i hensynet til beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi.
- (3) Medlemsstaterne bevarer i medfør af og inden for rammerne af artikel 36 i TEUF retten til at definere deres nationale skatte og muligheden for at træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af disse nationale skatte. Unionen spiller dog en værdifuld rolle ved at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at beskytte kulturarv af betydning for Europa, som omfatter sådanne nationale skatte.
- (4) Ved direktiv 93/7/EØF blev der indført en tilbageleveringsordning, således at medlemsstaterne kan opnå, at kulturgoder, der er klassificeret som nationale skatte i den i artikel 36 i TEUF anvendte betydning, som henhører under de i bilaget til direktivet anførte fælles kategorier af kulturgoder, og som er blevet fjernet fra deres område i strid med nationale bestemmelser eller Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 ⁽⁵⁾, leveres tilbage til deres område. Direktivet omfatter også kulturgoder, der er klassificeret som nationale skatte, og som indgår i offentlige samlinger eller tilhører gejstlige institutioner, men som ikke henhører under disse fælles kategorier.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.5.2014.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 74 af 27.3.1993, s. 74).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF af 17. februar 1997 om ændring af bilaget til direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 60 af 1.3.1997, s. 59).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/38/EF af 5. juni 2001 om ændring af Rådets direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 187 af 10.7.2001, s. 43).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008 om udførsel af kulturgoder (EUT L 39 af 10.2.2009, s. 1).

- (5) Ved direktiv 93/7/EØF er der indført et administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne hvad angår deres nationale skatte i snæver tilknytning til deres samarbejde med Interpol og andre kompetente organer på området for stjålne kunstværker; dette samarbejde omfatter navnlig registrering af forsvundne, stjålne eller ulovligt fjernede kulturgoder, der er en del af deres nationale skatte og deres offentlige samlinger.
- (6) Proceduren i direktiv 93/7/EØF er et første skridt i retning af et samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område inden for rammerne af det indre marked med henblik på en yderligere gensidig anerkendelse af relevante nationale lovgivninger.
- (7) Ved forordning (EF) nr. 116/2009 og ved direktiv 93/7/EØF blev der indført en EU-ordning for beskyttelse af medlemsstaternes kulturgoder.
- (8) Formålet med direktiv 93/7/EØF var at sikre den fysiske tilbagelevering af kulturgoderne til den medlemsstat, fra hvis område de ulovligt var fjernet, uanset hvem der havde ejendomsretten over sådanne goder. Anvendelsen af direktivet har dog vist de begrænsninger, der ligger i ordningerne med hensyn til at opnå tilbagelevering af sådanne kulturgoder. Rapporterne om anvendelsen af direktivet har peget på sjælden anvendelse af direktivet, især på grund af dets begrænsede anvendelsesområde, der fulgte af betingelserne i bilaget til direktivet, den korte frist for igangsættelse af tilbageleveringsprocedurer og omkostningerne forbundet med tilbageleveringsprocedurerne.
- (9) Nærværende direktiv bør udvides til at omfatte alle kulturgoder, som en medlemsstat ifølge national lovgivning eller nationale administrative procedurer har klassificeret eller defineret som en national skat af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, som omhandlet i artikel 36 i TEUF. Dette direktiv bør således dække goder af historisk, palæontologisk, etnografisk eller numismatisk interesse eller af videnskabelig værdi, uanset om de indgår i en offentlig eller anden samling eller er enkeltgenstande, og uanset om de hidrører fra lovlige eller ulovlige udgravninger, forudsat at de er klassificeret eller defineret som nationale skatte. Endvidere behøver kulturgoder, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, ikke længere tilhøre kategorier eller opfylde tærskler for alder og/eller økonomisk værdi for at skulle tilbageleveres i henhold til dette direktiv.
- (10) I artikel 36 i TEUF anerkendes det, at der er forskellige nationale ordninger for beskyttelse af nationale skatte. For at fremme gensidig tillid, samarbejdsvilje og gensidig forståelse mellem medlemsstaterne bør anvendelsesområdet for termen "national skat" fastsættes inden for rammerne af artikel 36 i TEUF. Medlemsstaterne bør også lette tilbageleveringen af kulturgoder til den medlemsstat, fra hvis område disse goder ulovligt er fjernet, uanset datoen for den pågældende medlemsstats tiltrædelse, og de bør sikre, at tilbageleveringen af sådanne goder ikke giver anledning til urimelige omkostninger. Det bør være muligt for medlemsstaterne at tilbagelevere andre kulturgoder end dem, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, forudsat at de overholder de relevante bestemmelser i TEUF, samt kulturgoder, som ulovligt er fjernet inden den 1. januar 1993.
- (11) Det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne bør intensiveres for at befordre en mere effektiv og ensartet gennemførelse af dette direktiv. Med henblik herpå bør det fastsættes, at de centrale myndigheder skal samarbejde effektivt med hinanden og udveksle oplysninger om kulturgoder, som ulovligt er fjernet, ved anvendelse af informationssystemet for det indre marked ("IMI"), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 ⁽¹⁾. For at forbedre gennemførelsen af dette direktiv bør der oprettes et modul i IMI-systemet, der er skræddersyet til kulturgoder. Herudover er det ønskeligt, at medlemsstaternes øvrige kompetente myndigheder anvender det samme system, når det er hensigtsmæssigt.
- (12) Af hensyn til beskyttelsen af personoplysninger bør det administrative samarbejde og informationsudvekslingen mellem de kompetente myndigheder finde sted under overholdelse af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾, og, hvis de anvender IMI, i forordning (EU) nr. 1024/2012. De definitioner, der er anvendt i direktiv 95/46/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽³⁾, bør også finde anvendelse i forbindelse med nærværende direktiv.
- (13) Det er konstateret, at fristen til at undersøge, om et kulturgode, der er fundet i en anden medlemsstat, er et kulturgode i henhold til direktiv 93/7/EØF, er for kort i praksis. Den bør derfor forlænges til seks måneder. En længere frist bør gøre det muligt for medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at bevare kulturgodet og i givet fald undgå, at det unddrages tilbageleveringsproceduren.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2008/49/EF («IMI-forordningen») (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 74).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- (14) Fristen for adgang til at anlægge sag om tilbagelevering bør også forlænges til tre år efter den dato, hvor den medlemsstat, fra hvis område kulturgodet ulovligt er fjernet, får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig, og til besidderens eller indehaverens identitet. Forlængelsen af fristen bør lette tilbageleveringen og medvirke til at forhindre ulovlig fjernelse af nationale skatte. Det bør af klarhedshensyn præciseres, at fristen for sagsanlæg begynder at løbe fra den dato, hvor den centrale myndighed i den medlemsstat, fra hvis område kulturgodet er ulovligt fjernet, får kendskab til oplysningen.
- (15) I henhold til direktiv 93/7/EØF forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering 30 år efter den dato, hvor kulturgodet ulovligt blev fjernet fra medlemsstatens område. Når det drejer sig om goder, der er en del af offentlige samlinger, og goder, der er opført på gejstlige institutioners inventarlistes i medlemsstater, hvori de er undergivet særlig beskyttelse i henhold til national lovgivning, er adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering dog under særlige omstændigheder omfattet af en længere tidsfrist. Grundet det forhold, at medlemsstaterne kan have særlige beskyttelsesordninger i henhold til national lovgivning med andre religiøse institutioner end gejstlige institutioner, bør dette direktiv udvides til også at omfatte disse andre religiøse institutioner.
- (16) I sine konklusioner af 13.-14. december 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig handel med kulturgoder erkendte Rådet nødvendigheden af at træffe foranstaltninger med henblik på en mere effektiv forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, der involverer kulturgoder. Det anbefalede Kommissionen at støtte medlemsstaterne i en effektiv beskyttelse af kulturgoder med henblik på at forebygge og bekæmpe ulovlig handel med kulturgoder og fremme supplerende foranstaltninger, hvor det er hensigtsmæssigt. Desuden anbefalede Rådet, at medlemsstaterne overvejer at ratificere UNESCO-konventionen om midlerne til at forbyde og forhindre ulovlig import, eksport og ejendomsoverdragelse af kulturgjenstande, der blev undertegnet i Paris den 17. november 1970, og UNIDROIT-konventionen om stjålne eller ulovligt udførte kulturgjenstande, der blev undertegnet i Rom den 24. juni 1995.
- (17) Det er ønskeligt at sikre sig, at alle aktører på markedet udviser fornøden omhu og agtpågivenhed i forbindelse med transaktioner, der involverer kulturgoder. Konsekvenserne af at erhverve et ulovligt tilvejebragt kulturgode vil kun være reelt afskrækkende, hvis der til betalingen af en erstatning knyttes en forpligtelse for besidderen af godet til at bevise, at der er udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed. Med henblik på at virkeliggøre Unionens mål om forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig handel med kulturgoder bør dette direktiv derfor fastsætte, at besidderen med henblik på erstatning skal bevise, at han har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed ved erhvervelsen af godet.
- (18) I denne forbindelse vil det endvidere være nyttigt, at enhver, og især dem, der opererer på markedet, har nem adgang til offentlige oplysninger om kulturgoder, der af medlemsstaterne er klassificeret eller defineret som nationale skatte. Medlemsstaterne bør forsøge at lette adgangen til disse offentlige oplysninger.
- (19) For at lette en ensartet fortolkning af begrebet fornøden omhu og agtpågivenhed bør der i dette direktiv fastsættes ikkeudtømmende kriterier, der skal tages i betragtning, når det skal afgøres, om besidderen har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed ved erhvervelsen af kulturgodet.
- (20) Da målet for dette direktiv, nemlig at muliggøre tilbagelevering af kulturgoder, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, og som ulovligt er fjernet fra medlemsstaters område, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men på grund af dets omfang og virkninger bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (21) Da det ved forordning (EF) nr. 116/2009 nedsatte udvalgs opgaver ikke længere er relevante, idet bilaget til direktiv 93/7/EØF udgår, bør henvisningerne til udvalget følgelig slettes. For imidlertid at bevare platformen for udveksling af erfaringer og god praksis mellem medlemsstaterne om gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen nedsætte en ekspertgruppe bestående af eksperter fra medlemsstaternes centrale myndigheder med ansvar for gennemførelsen af direktivet, der bl.a. bør inddrages i processen med at skræddersy et modul i IMI-systemet til kulturgoder.
- (22) Da bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 indeholder en liste over bestemmelser om administrativt samarbejde i EU-retsakter, der gennemføres ved hjælp af IMI, bør nævnte bilag ændres med henblik på at tilføje dette direktiv.
- (23) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, der udgør indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af de tidligere direktiver.
- (24) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for direktivernes gennemførelse i national ret —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på tilbagelevering af kulturgoder, som en medlemsstat har klassificeret eller defineret som nationale skatte, jf. artikel 2, nr. 1), og som ulovligt er fjernet fra denne medlemsstats område.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »kulturgode«: et gode, som en medlemsstat, før eller efter at det ulovligt er fjernet fra denne medlemsstats område, ifølge national lovgivning eller nationale administrative procedurer har klassificeret eller defineret som »national skat af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi« som omhandlet i artikel 36 i TEUF
- 2) »ulovligt fjernet fra en medlemsstats område«:
 - a) fjernet fra en medlemsstats område i strid med den pågældende medlemsstats lovgivning om beskyttelse af nationale kulturskatte eller i strid med forordning (EF) nr. 116/2009, eller
 - b) ikke tilbageleveret efter udløbet af en periode med midlertidig lovlig fjernelse eller enhver overtrædelse af øvrige betingelser for en sådan midlertidig fjernelse
- 3) »den ansøgende medlemsstat«: den medlemsstat, fra hvis område et kulturgode ulovligt er fjernet
- 4) »den ansøgte medlemsstat«: den medlemsstat, på hvis område et kulturgode, som ulovligt er fjernet fra en anden medlemsstats område, befinder sig
- 5) »tilbagelevering«: et kulturgodes fysiske tilbagelevering til den ansøgende medlemsstats område
- 6) »besidder«: den person, som fysisk har kulturgodet i sin besiddelse for egen regning
- 7) »indehaver«: den person, som fysisk har kulturgodet i sin besiddelse for tredjepart
- 8) »offentlige samlinger«: samlinger, der er defineret som offentlige i henhold til en medlemsstats lovgivning, som ejes af denne medlemsstat, en lokal eller regional myndighed i denne medlemsstat eller en institution beliggende på medlemsstatens område, hvor institutionen ejes af eller i betydeligt omfang finansieres af denne medlemsstat eller en lokal eller regional myndighed.

Artikel 3

Kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, tilbageleveres i overensstemmelse med den procedure og på de betingelser, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 4

Hver medlemsstat udpeger en eller flere centrale myndigheder til at udføre de i dette direktiv omhandlede opgaver.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle de centrale myndigheder, de udpeger i henhold til denne artikel.

Kommissionen offentliggør en fortegnelse over disse centrale myndigheder samt ændringer i forbindelse hermed i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Medlemsstaternes centrale myndigheder samarbejder og fremmer samråd mellem medlemsstaternes kompetente nationale myndigheder. Sidstnævnte udfører navnlig følgende opgaver:

- 1) De eftersøger på den ansøgende medlemsstats anmodning et nærmere bestemt kulturgode, som ulovligt er fjernet fra dens område, og identificerer besidderen og/eller indehaveren. Denne anmodning skal ledsages af alle de relevante oplysninger, der kan lette eftersøgningen, navnlig med hensyn til hvor godet faktisk befinder sig eller formodes at befinde sig.
- 2) De underretter de berørte medlemsstater, hvis der på deres eget område opdages kulturgoder, og det med rimelighed kan antages, at de pågældende goder ulovligt er fjernet fra en anden medlemsstats område.

- 3) De gør det muligt for den ansøgende medlemsstats kompetente myndigheder at påvise, at det pågældende gode er et kulturgode, forudsat at påvisningen finder sted inden seks måneder efter den i nr. 2) nævnte underretning. Hvis påvisningen ikke finder sted inden for den fastsatte frist, finder nr. 4) og 5) ikke længere anvendelse.
- 4) De træffer i samarbejde med den berørte medlemsstat de nødvendige foranstaltninger med henblik på den fysiske bevaring af kulturgodet.
- 5) De afværger ved hjælp af de fornødne midlertidige foranstaltninger ethvert forsøg på at unddrage sig tilbageleveringsproceduren.
- 6) De optræder som mellemlid mellem besidderen og/eller indehaveren og den ansøgende medlemsstat i forbindelse med tilbageleveringen. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder i den ansøgte medlemsstat indledningsvis lette iværksættelsen af en voldgiftsprocedure i henhold til den ansøgte medlemsstats nationale lovgivning, og forudsat at den ansøgende medlemsstat og besidderen eller indehaveren giver deres udtrykkelige tilslutning dertil, jf. dog artikel 6.

Medlemsstaternes centrale myndigheder anvender i deres indbyrdes samarbejde og samråd et modul i informationssystemet for det indre marked (»IMI«), der er indført ved forordning (EU) nr. 1024/2012, og som er skræddersyet til kulturgoder. De kan også anvende IMI til at formidle relevante oplysninger om konkrete tilfælde vedrørende kulturgoder, der er blevet stjålet eller ulovligt fjernet fra deres område. Medlemsstaterne bestemmer, hvorvidt andre kompetente myndigheder skal anvende IMI i forbindelse med dette direktiv.

Artikel 6

Den ansøgende medlemsstat kan sagsøge besidderen, eller, hvis en sådan ikke findes, indehaveren ved den ansøgte medlemsstats kompetente domstol med henblik på tilbagelevering af et kulturgode, som er ulovligt fjernet fra dens område.

Der kan kun anlægges sag, hvis der samtidig forelægges:

- a) et dokument, hvori det gode, der er omfattet af ansøgningen, beskrives, og hvori det godtgøres, at der er tale om et kulturgode
- b) en erklæring fra den ansøgende medlemsstats kompetente myndigheder om, at kulturgodet ulovligt er fjernet fra dens område.

Artikel 7

Den ansøgende medlemsstats kompetente centrale myndighed meddeler straks den ansøgte medlemsstats kompetente centrale myndighed, at der er anlagt sag om tilbagelevering af det pågældende gode.

Den ansøgte medlemsstats kompetente centrale myndighed underretter straks de øvrige medlemsstaters centrale myndigheder herom.

Informationsudvekslingen sker ved hjælp af IMI i overensstemmelse med de gældende retsregler om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, idet de kompetente centrale myndigheder dog kan anvende andre kommunikationsmidler foruden IMI.

Artikel 8

- 1) Medlemsstaterne fastsætter i deres lovgivning, at adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering som omhandlet i dette direktiv forældes tre år efter den dato, hvor den ansøgende medlemsstats kompetente centrale myndighed får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig, og til besidderens eller indehaverens identitet.

Under alle omstændigheder forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering 30 år efter den dato, hvor kulturgodet ulovligt er blevet fjernet fra den ansøgende medlemsstats område.

Når det drejer sig om goder, der er en del af offentlige samlinger som defineret i artikel 2, nr. 8), og goder, der er opført på gejstlige eller andre religiøse institutioners inventarlistes, i medlemsstaterne, hvori de er undergivet særlig beskyttelse i henhold til national lovgivning, forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering dog først efter 75 år, undtagen i de medlemsstater, hvor adgangen til at anlægge sag herom ikke kan forældes, eller hvor der ved bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne er fastsat en frist, der er længere end 75 år.

- 2) Søgsmålet om tilbagelevering kan ikke antages til påkendelse, hvis fjernelsen af kulturgodet fra den ansøgende medlemsstats område ikke længere er ulovlig på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.

Artikel 9

Med forbehold af artikel 8 og 14 påbyder den kompetente domstol, at kulturgodet skal tilbageleveres, hvis det fastslås, at det pågældende gode er et kulturgode i henhold til artikel 2, nr. 1), og at det ulovligt er fjernet fra nationalt område.

Artikel 10

Hvis der påbydes tilbagelevering, tildeler den kompetente domstol i den ansøgte medlemsstat besidderen en efter omstændighederne rimelig erstatning, forudsat at besidderen beviser, at han har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed, da han erhvervede godet.

For at afgøre, om besidderen har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed, tages der hensyn til alle omstændigheder ved erhvervelsen, navnlig dokumentationen for godets proveniens, de tilladelser til fjernelse, der kræves i henhold til lovgivningen i den ansøgende medlemsstat, parternes karakter, den pris, der er betalt, hvorvidt besidderen har konsulteret et tilgængeligt register over stjalne kulturgoder og relevante oplysninger, som han med rimelighed ville have kunnet indhente, og hvorvidt han har taget andre skridt, som en fornuftig person ville have taget i samme situation.

I tilfælde af gave eller arv tilkommer der ikke besidderen en gunstigere retsstilling end den, der tilkom personen, fra hvem han derved erhvervede godet.

Den ansøgende medlemsstat betaler den omhandlede erstatning ved tilbageleveringen af godet.

Artikel 11

Udgifterne i forbindelse med fuldbyrdelsen af retsafgørelsen om tilbagelevering af kulturgodet afholdes af den ansøgende medlemsstat. Det samme gælder for de i artikel 5, nr. 4), omhandlede foranstaltninger.

Artikel 12

Betaling af den i artikel 10 omhandlede rimelige erstatning og af de i artikel 11 omhandlede udgifter berører ikke den ansøgende medlemsstats ret til at kræve disse beløb tilbagebetalt fra de personer, som er ansvarlige for kulturgodets ulovlige fjernelse fra medlemsstatens område.

Artikel 13

Ejendomsretten til kulturgodet efter tilbageleveringen afgøres efter den ansøgende medlemsstats retsregler.

Artikel 14

Dette direktiv finder kun anvendelse på kulturgoder, som er ulovligt fjernet fra en medlemsstats område fra og med den 1. januar 1993.

Artikel 15

1. Den enkelte medlemsstat kan anvende de ordninger, der er fastsat i dette direktiv, på tilbagelevering af andre kulturgoder end dem, der er nævnt i artikel 2, nr. 1).
2. Den enkelte medlemsstat kan anvende den i dette direktiv omhandlede ordning på ansøgninger om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra andre medlemsstaters område inden den 1. januar 1993.

Artikel 16

Dette direktiv berører ikke den ret til at anlægge civilretlige eller strafferetlige sager, som den ansøgende medlemsstat og/eller ejeren af et stjålet kulturgode har i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale retsregler.

Artikel 17

1. Senest den 18. december 2015 og derefter hvert femte år forelægger medlemsstaterne Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv.
2. Kommissionen forelægger hvert femte år Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport, hvori dette direktivs anvendelse og effektivitet vurderes. Rapporten ledsages om nødvendigt af passende forslag.

Artikel 18

I bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 tilføjes følgende punkt:

- »8. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (*): Artikel 5 og 7.

(*) EUT L 159 af 28.5.2014, s. 1«.

Artikel 19

1. Senest den 18. december 2015 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2, nr. 1), artikel 5, stk. 1, nr. 3), artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 3, artikel 8, stk. 1, artikel 10, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 1, i dette direktiv.

De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og affattelsen af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 20

Direktiv 93/7/EØF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag I, del A, ophæves med virkning fra den 19. december 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for direktivernes gennemførelse i national ret.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 21

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 2, nr. 2)-8), artikel 3 og 4, artikel 5, stk. 1, nr. 1), 2) og 4)-6), artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, artikel 8, stk. 2, artikel 9, artikel 10, stk. 3 og 4, artikel 11-16 anvendes fra den 19. december 2015.

Artikel 22

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

BILAG I

DEL A

**Ophævet direktiv med oversigt over ændringer
(jf. artikel20)**

Rådets direktiv 93/7/EØF	(EFT L 74 af 27.3.1993, s. 74)
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF	(EFT L 60 af 1.3.1997, s. 59)
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/38/EF	(EFT L 187 af 10.7.2001, s. 43)

DEL B

**Oversigt over frister for gennemførelse i national ret
(jf. artikel 20)**

Direktiv	Gennemførelsesfrist
93/7/EØF	15.12.1993 (15.3.1994 for Belgien, Tyskland og Nederlandene)
96/100/EC	1.9.1997
2001/38/EC	31.12.2001

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 93/7/EØF	Nærværende direktiv
—	Artikel 1
Artikel 1, nr. 1), første led	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 1, nr. 1), andet led, hovedet	—
Artikel 1, nr. 1), andet led, første underled, første punktum	—
Artikel 1, nr. 1), andet led, første underled, andet punktum	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 1, nr. 1), andet led, andet underled	—
Artikel 1, nr. 2), første led	Artikel 2, nr. 2), litra a)
Artikel 1, nr. 2), andet led	Artikel 2, nr. 2), litra b)
Artikel 1, nr. 3)-7)	Artikel 2, nr. 3)-7)
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4, indledningen	Artikel 5, stk. 1, indledningen
Artikel 4, nr. 1) og 2)	Artikel 5, stk. 1, nr. 1) og 2)
Artikel 4, nr. 3)	Artikel 5, stk. 1, nr. 3)
Artikel 4, nr. 4)-6)	Artikel 5, stk. 1, nr. 4)-6)
—	Artikel 5, stk. 2
Artikel 5, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 5, stk. 2, første led	Artikel 6, stk. 2, litra a)
Artikel 5, stk. 2, andet led	Artikel 6, stk. 2, litra b)
Artikel 6, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 6, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
—	Artikel 7, stk. 3
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	—
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 9, stk. 3 og 4	Artikel 10, stk. 3 og 4
Artikel 10-15	Artikel 11-16
Artikel 16, stk. 1 og 2	Artikel 17, stk. 1 og 2
Artikel 16, stk. 3	—
Artikel 16, stk. 4	—
Artikel 17	—
—	Artikel 18
Artikel 18	Artikel 19
—	Artikel 20
—	Artikel 21

Direktiv 93/7/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 19	Artikel 22
Bilag	—
—	Bilag I
—	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/67/EU**af 15. maj 2014****om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den frie bevægelighed for arbejdstagere, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser er grundlæggende principper for Unionens indre marked, som er stadfæstede i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Gennemførelsen af disse principper er videreudviklet af Unionen med henblik på at sikre ensartede spilleregler for virksomheder og overholdelse af arbejdstagernes rettigheder.
- (2) Den frie udveksling af tjenesteydelser omfatter virksomheders ret til at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat, hvortil de midlertidigt kan udstationere deres egne arbejdstagere for at levere de pågældende tjenesteydelser. For så vidt angår udstationering af arbejdstagere er det nødvendigt at holde denne frihed adskilt fra arbejdskraftens frie bevægelighed, som giver enhver EU-borger ret til frit at flytte til andre medlemsstater for at arbejde og at bo der med dette formål og som beskytter dem mod forskelsbehandling for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår i forhold til den pågældende medlemsstats statsborgere.
- (3) Med hensyn til arbejdstagere, der er midlertidigt udstationeret for at udføre tjenesteydelser i en anden medlemsstat end den, hvor de sædvanligvis udfører deres arbejde, er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ⁽⁴⁾ fastsat en kerne af klart definerede arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal overholdes af tjenesteyderen i den medlemsstat, hvortil udstationeringen finder sted, for at sikre en minimumsbeskyttelse af de pågældende udstationerede arbejdstagere.
- (4) Alle foranstaltninger, der indføres ved dette direktiv, bør være velbegrundede og proportionale, således at de ikke skaber administrative byrder eller begrænser det potentiale, som virksomheder, navnlig små og mellemstore virksomheder (SMV'er), har for at skabe nye job, samtidig med at udstationerede arbejdstagere beskyttes.
- (5) For at sikre overensstemmelse med direktiv 96/71/EF uden at der dermed pålægges tjenesteyderne en unødvendig administrativ byrde er det afgørende, at de faktuelle elementer, der henvises til i bestemmelserne om identifikation af ægte udstationering og forebyggelse af misbrug og omgåelse i dette direktiv betragtes som vejledende og ikke-udtømmende. Der bør navnlig ikke være et krav om, at alle elementer skal være opfyldt i hvert enkelt tilfælde af udstationering.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 15.11.2012, s. 61.⁽²⁾ EUT C 17 af 19.1.2013, s. 67.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.5.2014.⁽⁴⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

- (6) Uanset det faktum, at vurderingen af de vejledende faktuelle elementer bør tilpasses til det enkelte tilfælde og tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for situationen, bør situationer, der repræsenterer de samme faktuelle elementer, ikke føre til forskellige juridiske bedømmelser eller vurderinger fra kompetente myndigheders side i forskellige medlemsstater.
- (7) For at hindre, undgå og bekæmpe misbrug og omgåelse af de gældende regler blandt virksomheder, der uretmæssigt eller svigagtigt drager fordel af den frie udveksling af tjenesteydelser, som er fastsat i TEUF, og/eller af anvendelsen af direktiv 96/71/EF bør gennemførelsen og overvågningen af begrebet udstationering forbedres, og der bør indføres mere ensartede elementer, der letter en fælles fortolkning, på EU-plan.
- (8) Derfor skal de væsentlige faktuelle elementer, der karakteriserer udstationeringens midlertidige karakter, og betingelsen om, at arbejdsgiveren reelt er etableret i den medlemsstat, hvorfra udstationeringen finder sted, undersøges af den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten og, hvis dette er nødvendigt, i tæt samarbejde med etableringsmedlemsstaten.
- (9) Når de vurderer størrelsen på den omsætning, en virksomhed har realiseret i etableringsmedlemsstaten med henblik på at afgøre, om den pågældende virksomhed reelt udøver væsentlige aktiviteter, der ikke blot er intern forvaltning og/eller administrative aktiviteter, bør de kompetente myndigheder tage hensyn til forskelle i valutaers købekraft.
- (10) Elementerne i dette direktiv vedrørende gennemførelse af og kontrol med udstationering kan også hjælpe de kompetente myndigheder med at identificere arbejdstagere, der på falsk grundlag har erklæret at være selvstændige. I henhold til direktiv 96/71/EF er den relevante definition af arbejdstagerbegrebet den, der anvendes i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er udstationeret. Yderligere afklaring og forbedret kontrol med udstationering fra relevante myndigheders side ville fremme retssikkerheden og udgøre et nyttigt redskab, der ville bidrage til en effektiv bekæmpelse af proformaselvstændig beskæftigelse og sikre, at udstationerede arbejdstagere ikke på falsk grundlag erklæres for selvstændige, og dermed medvirke til at forebygge, undgå og bekæmpe omgåelse af de gældende regler.
- (11) Hvor der ikke er tale om en ægte udstationeringssituation, og der opstår en lovkonflikt, bør der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽¹⁾ («Rom I») eller Romkonventionen ⁽²⁾, som har til formål at sikre, at arbejdstagere ikke bør berøves beskyttelse i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale, eller som kun kan fraviges til arbejdstagerens fordel. Medlemsstaterne bør sikre, at der findes foranstaltninger til tilstrækkelig beskyttelse af arbejdstagere, der ikke er reelt udstationerede.
- (12) Manglen på en attest vedrørende gældende bestemmelser om social sikring som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽³⁾ kan være en indikation på, at situationen ikke bør karakteriseres som en midlertidig udstationering til en anden medlemsstat end den, hvor arbejdstageren normalt arbejder, som led i udveksling af tjenesteydelser.
- (13) Ligesom direktiv 96/71/EF bør nærværende direktiv ikke være til hinder for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 ⁽⁴⁾.
- (14) Hensynet til de forskelligartede arbejdsmarkedsordninger på nationalt plan og arbejdsmarkedets parter autonomi er udtrykkeligt anerkendt i TEUF.
- (15) I mange medlemsstater spiller arbejdsmarkedets parter en vigtig rolle i forbindelse med udstationering af arbejdstagere som led i udvekslingen af tjenesteydelser, eftersom de i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis kan fastlægge de forskellige niveauer, som en alternativ løsning eller parallelt hermed, for den gældende mindsteløn. Arbejdsmarkedets parter bør give meddelelse og informere om denne mindsteløn.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Romkonventionen af 19. juni 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom (80/934/EØF) (EFT L 266 af 9.10.1980, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 284 af 30.10.2009, s. 1).

- (16) Passende og effektiv gennemførelse og håndhævelse er nøgleelementer i beskyttelsen af udstationerede arbejdstageres rettigheder og sikringen af ensartede spilleregler for tjenesteydere, hvorimod dårlig håndhævelse underminerer effektiviteten af EU-bestemmelserne på dette område. Et nært samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne og, hvor dette er relevant, regionale og lokale myndigheder er derfor afgørende, selv om man ikke må glemme den vigtige rolle, som arbejdstilsynene og arbejdsmarkedets parter spiller i den forbindelse. Gensidig tillid, samarbejdsånd, en løbende dialog og gensidig forståelse er afgørende i denne sammenhæng.
- (17) Effektive overvågningsprocedurer i medlemsstaterne er væsentlige for håndhævelsen af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv, og bør derfor etableres i hele Unionen.
- (18) Vanskeligheder med at få adgang til oplysninger om arbejds- og ansættelsesvilkår er meget ofte grunden til, at tjenesteydere ikke overholder de eksisterende regler. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at disse oplysninger gøres alment tilgængelige uden betaling, og at det sikres, at der er effektiv adgang hertil, ikke kun for tjenesteydere fra andre medlemsstater, men også for de berørte udstationerede arbejdstagere.
- (19) Er arbejds- og ansættelsesvilkår fastsat i kollektive aftaler, der finder generel anvendelse, bør medlemsstaterne med fuld respekt for arbejdsmarkedets parters autonomi sikre, at disse kollektive aftaler stilles alment til rådighed på en tilgængelig og gennemsigtig måde.
- (20) For at forbedre tilgængeligheden af oplysninger bør der etableres en central oplysningskilde i medlemsstaterne. Hver medlemsstat bør sørge for, at der findes et centralt officielt nationalt websted i overensstemmelse med standarderne for webtilgængelighed og andre passende kommunikationsmidler. Det centrale officielle nationale websted bør som minimum antage form af en webportal og bør tjene som indgang eller primært kontaktsted og bør indeholde klare og præcise links til de relevante informationskilder samt kortfattede oplysninger om indholdet af webstedet og de links, der henvises til. Sådanne websteder bør navnlig omfatte websteder, som er oprettet i henhold til EU-lovgivning for at fremme iværksættervirksomhed og/eller udvikling af udveksling af tjenesteydelser på tværs af grænserne. Værtsmedlemsstater bør oplyse om, hvilke frister deres nationale lovgivning fastsætter for tjenesteyderes opbevaring af dokumenter efter udstationeringsperioden.
- (21) Udstationerede arbejdstagere bør have ret til at modtage generel information fra værtsmedlemsstaten om national lovgivning og/eller praksis, som de er omfattet af.
- (22) Administrativt samarbejde og gensidig bistand mellem medlemsstaterne bør overholde reglerne om beskyttelse af personoplysninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ og være i overensstemmelse med nationale databeskyttelsesregler til gennemførelse af EU-lovgivningen. For så vidt angår det administrative samarbejde gennem informationssystemet for det indre marked (IMI) bør det også overholde Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 ⁽³⁾.
- (23) For at sikre, at de materielle regler om arbejds- og ansættelsesvilkår, der skal overholdes med hensyn til udstationerede arbejdstagere, anvendes korrekt og er underlagt tilsyn, bør medlemsstaterne kun anvende visse administrative krav og kontrolforanstaltninger over for virksomheder, der udstationerer arbejdstagere i forbindelse med levering af tjenesteydelser. Ifølge Den Europæiske Unions Domstols retspraksis kan sådanne krav og foranstaltninger begrundes i tvingende almene hensyn, som omfatter effektiv beskyttelse af arbejdstageres rettigheder, forudsat at kravene og foranstaltningerne er hensigtsmæssige med henblik på at sikre, at det forfulgte mål nås, og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå det. Sådanne krav og foranstaltninger må kun indføres, hvis de kompetente myndigheder ikke kan udføre deres tilsyn effektivt uden de ønskede oplysninger, og/eller hvis mindre restriktive foranstaltninger ikke ville sikre, at målene for de nationale kontrolforanstaltninger, der anses for nødvendige, kan nås.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2008/49/EF (»IMI-forordningen«) (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 1).

- (24) En tjenesteyder bør sikre, at identiteten på de udstationerede arbejdstagere, som er inkluderet i tjenesteyderens erklæring med henblik på at muliggøre faktuelle kontroller på arbejdspladsen, kan kontrolleres af de kompetente myndigheder i løbet af udstationeringen.
- (25) En tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, bør uden unødigt forsinkelse underrette de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten om enhver vigtig ændring af de oplysninger, der er indeholdt i tjenesteyderens erklæring, for at muliggøre faktuelle kontroller på arbejdspladsen.
- (26) Forpligtelsen til at meddele Kommissionen administrative krav og kontrolforanstaltninger bør ikke udgøre en forhåndsgodkendelsesproces.
- (27) For at sikre en bedre og mere ensartet anvendelse af direktiv 96/71/EF og dets håndhævelse i praksis og, i videst muligt omfang, mindske forskelle i anvendelse og håndhævelse i Unionen bør medlemsstaterne sørge for, at der gennemføres effektivt og tilstrækkeligt tilsyn på deres område og således bl.a. bidrage til bekæmpelsen af sort arbejde i udstationeringssammenhæng, samtidig med at der overvejes andre lovgivningsmæssige initiativer til at håndtere denne problemstilling bedre.
- (28) Medlemsstaterne bør, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med deres nationale lovgivning og/eller praksis, som opfølgning på tilsynet eller kontrollen forsyne den virksomhed, som er underlagt tilsyn eller kontrol, med et dokument, der indeholder alle relevante oplysninger.
- (29) Medlemsstaterne bør sikre, at det fornødne personale med de nødvendige kompetencer og kvalifikationer til at gennemføre tilsyn effektivt er til rådighed og gør det muligt uden unødigt forsinkelse at besvare anmodninger om oplysninger som fastsat i dette direktiv fra enten værtsmedlemsstaten eller etableringsmedlemsstaten.
- (30) Arbejdstilsyn, arbejdsmarkedets parter og andre kontrolorganer er af afgørende betydning i denne forbindelse, og de bør fortsat spille en afgørende rolle.
- (31) For at tilgodese arbejdsmarkedernes og arbejdsmarkedsordningers forskellighed på en fleksibel måde kan arbejdsmarkedets parter og/eller andre aktører og/eller organer undtagelsesvis overvåge visse arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, forudsat at de giver de berørte personer en tilsvarende grad af beskyttelse og udøver overvågningen på en ikke-diskriminerende og objektiv måde.
- (32) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder og andre relevante overvågnings- og håndhævelsesorganer bør benytte sig af samarbejdet og udvekslingen af oplysninger som fastsat i den relevante lovgivning med henblik på at kontrollere, om de regler, der gælder for udstationerede arbejdstagere, overholdes.
- (33) Medlemsstaterne opfordres navnlig til at indføre en mere integreret tilgang til arbejdstilsyn. Behovet for at udvikle fælles standarder med henblik på at fastsætte sammenlignelige metoder, praksisser og minimumsstandarder på EU-plan bør ligeledes undersøges. Udviklingen af fælles standarder bør dog ikke resultere i, at medlemsstaterne bliver hindret i deres bestræbelser på effektivt at bekæmpe sort arbejde.
- (34) For at lette håndhævelsen af direktiv 96/71/EF og sikre dets mere effektive anvendelse bør der forefindes effektive klageordninger, hvorigennem udstationerede arbejdstagere kan indgive klager eller anlægge søgsmål, enten direkte eller, med disses samtykke, gennem relevante udpegede tredjemænd såsom fagforeninger eller andre sammenslutninger samt arbejdsmarkedets parter fælles institutioner. Dette bør ikke berøre anvendelsen af nationale procesuelle regler vedrørende repræsentation og forsvar i retten eller de beføjelser og andre rettigheder, som tilkommer fagforeninger og andre arbejdstagerrepræsentanter i henhold til national lovgivning og/eller praksis.
- (35) For at sikre, at en udstationeret arbejdstager får den korrekte løn, og forudsat at ydelser, der specifikt vedrører udstationeringen, kan betragtes som en del af mindstelønnen, bør disse ydelser kun fradrages lønningerne, hvis der er fastsat bestemmelser herom i henhold til national lovgivning, kollektive aftaler og/eller gældende praksis i værtsmedlemsstaten.

- (36) Overholdelse i praksis af de gældende regler på området for udstationering og effektiv beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i denne forbindelse er et spørgsmål, der giver særlig anledning til bekymring i underkontrahentkæder, og bør sikres gennem passende foranstaltninger i overensstemmelse med den nationale lovgivning og/eller praksis og under overholdelse af EU-retten. Sådanne foranstaltninger kan omfatte frivillig indførelse, efter høring af de relevante arbejdsmarkedsparter, af en mekanisme med direkte underkontrahentansvar — sammen med eller i stedet for arbejdsgiverens ansvar — for så vidt angår nettoløntilgodehavender svarende til mindstelønnen og/eller udestående bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedets parter institutioner, der er reguleret ved lovbestemmelser eller kollektive aftaler, i det omfang disse er omfattet af artikel 3, stk. 1, i direktiv 96/71/EF. Det står imidlertid medlemsstaterne frit for at fastsætte strammere ansvarsregler i deres nationale lovgivning eller i henhold til national lovgivning at gå videre på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssig måde.
- (37) Medlemsstater, som har indført foranstaltninger til at sikre overholdelse af gældende regler i underkontrahentkæder, bør have mulighed for at fastsætte, at en (under)kontrahent under bestemte omstændigheder ikke bør kunne holdes ansvarlig, eller at ansvaret kan begrænses i tilfælde, hvor den pågældende (under)kontrahent har opfyldt kravene om rettidig omhu ("due diligence"). Disse foranstaltninger bør fastsættes i national lovgivning under hensyn til de specifikke forhold i den berørte medlemsstat, og de kan bl.a. omfatte foranstaltninger, som kontrahenten træffer med hensyn til dokumentation af overholdelse af administrative krav, og kontrolforanstaltninger med henblik på at sikre effektivt tilsyn med overholdelse af de gældende regler om udstationering af arbejdstagere.
- (38) Det giver anledning til bekymring, at det stadig er meget vanskeligt for medlemsstaterne at inddrive administrative sanktioner og/eller bøder på tværs af grænserne, og det er derfor nødvendigt at adressere spørgsmålet om gensidig anerkendelse af administrative sanktioner og/eller bøder.
- (39) Forskellene mellem medlemsstaternes systemer for fuldbyrdelse af administrative sanktioner og/eller bøder i grænseoverskridende situationer er til skade for et velfungerende indre marked og risikerer at gøre det meget vanskeligt, om ikke umuligt, at sikre, at udstationerede arbejdstagere nyder samme grad af beskyttelse i hele Unionen.
- (40) Effektiv håndhævelse af de materielle regler for udstationering af arbejdstagere som led i leveringen af tjenesteydelser bør sikres ved en specifik indsats med fokus på grænseoverskridende fuldbyrdelse af økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder. En tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger på dette område er således en væsentlig forudsætning for at sikre en højere, mere ensartet og sammenlignelig grad af beskyttelse, som er nødvendig for et velfungerende indre marked.
- (41) Vedtagelse af fælles regler, som indfører gensidig bistand og støtte til fuldbyrdelsesforanstaltninger og omkostninger i forbindelse hermed samt vedtagelse af ensartede krav til meddelelse af afgørelser vedrørende pålagte administrative sanktioner og/eller bøder for manglende overholdelse af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv bør løse en række praktiske håndhævelsesproblemer på tværs af grænserne og sikre bedre meddelelse og håndhævelse af sådanne afgørelser truffet i en anden medlemsstat.
- (42) Viser det sig, at tjenesteyderen rent faktisk ikke er etableret i den angivne etableringsmedlemsstat, eller at adresse eller øvrige oplysninger om virksomheden er falske, bør de kompetente myndigheder ikke afslutte proceduren af formelle grunde, men bør undersøge sagen yderligere for at fastslå identiteten på den fysiske eller juridiske person, som er ansvarlig for udstationeringen.
- (43) Anerkendelsen af afgørelser om en administrativ sanktion og/eller bøde og anmodninger om inddrivelse af en sådan sanktion og/eller bøde bør være baseret på princippet om gensidig tillid. I den forbindelse bør grundene til ikkeanerkendelse eller afvisning af at inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde begrænses til det nødvendige minimum.
- (44) Uanset indførelsen af mere ensartede regler med hensyn til grænseoverskridende fuldbyrdelse af administrative sanktioner og/eller bøder og behovet for flere fælles kriterier for at gøre opfølgningsprocedurer mere effektive i tilfælde af manglende betaling bør sådanne regler ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at fastsætte, hvilke sanktioner, bøder eller inddrivelsesforanstaltninger der anvendes i national lovgivning. Derfor kan det instrument, der giver hjemmel til fuldbyrdelse eller effektivering af sådanne sanktioner og/eller bøder, hvis det er hensigtsmæssigt, og under hensyn til den nationale lovgivning og/eller praksis i den bistandssøgte medlemsstat, færdiggøres med eller ledsages eller erstattes af en akt, der hjemler ret til fuldbyrdelse eller effektivering i den bistandssøgte medlemsstat.

- (45) De mere ensartede regler bør ikke medføre en ændring af forpligtelsen til at respektere sagsøgtets grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder samt de grundlæggende retsgrundsætninger, der gælder for dem, som forankret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), såsom retten til kontradiktion, adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol samt *ne bis in idem*-princippet.
- (46) Dette direktiv har ikke til formål at fastsætte harmoniserede regler for retsligt samarbejde, retternes kompetence eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på det civil- og handelsretlige område, eller at behandle spørgsmålet om, hvilken lov der skal finde anvendelse.
- (47) Medlemsstaterne bør træffe hensigtsmæssige foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, herunder administrative og retslige procedurer, og bør indføre effektive, afskrækkende og forholdsmæssige sanktioner for overtrædelser af forpligtelserne i dette direktiv.
- (48) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), erhvervsfrihed og retten til at arbejde (artikel 15), friheden til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16), forhandlingsret og retten til kollektive skridt (artikel 28), retfærdige og rimelige arbejdsforhold (artikel 31), adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47), uskyldsformodningen og retten til et forsvar (artikel 48) samt retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse (*ne bis in idem*) (artikel 50), og skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (49) For at fremme en bedre og mere ensartet anvendelse af direktiv 96/71/EF er det hensigtsmæssigt at have et elektronisk informationsudvekslingssystem for at lette det administrative samarbejde, og de kompetente myndigheder bør anvende IMI så meget som muligt. Dette bør dog ikke være til hinder for anvendelsen af eksisterende og fremtidige bilaterale aftaler eller ordninger vedrørende administrativt samarbejde og gensidig bistand.
- (50) Målet for dette direktiv, nemlig at etablere en fælles ramme af passende bestemmelser, foranstaltninger og kontrolmekanismer, som er nødvendige for en bedre og mere ensartet gennemførelse, anvendelse og håndhævelse af direktiv 96/71/EF i praksis, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (51) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og har afgivet en udtalelse den 19. juli 2012 ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv etableres en fælles ramme af et sæt passende bestemmelser, foranstaltninger og kontrolmekanismer, der er nødvendige for en bedre og mere ensartet gennemførelse, anvendelse og håndhævelse af direktiv 96/71/EF i praksis, herunder foranstaltninger til at forebygge og straffe misbrug og omgåelse af de gældende regler, og direktivet berører ikke anvendelsesområdet for direktiv 96/71/EF.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 29.1.2013, s. 4.

Dette direktiv har til formål at sikre overholdelse af et passende niveau for beskyttelse af udstationerede arbejdstageres rettigheder som led i udvekslingen af tjenesteydelser på tværs af grænserne, navnlig håndhævelsen af de arbejds- og ansættelsesvilkår, der gælder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, samtidig med, at den frie udveksling af tjenesteydelser lettes for tjenesteyderne, og en fair konkurrence tjenesteydere imellem fremmes, hvorved det indre markeds funktion understøttes.

2. Dette direktiv påvirker på ingen måde udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, der anerkendes i medlemsstaterne og på EU-plan, herunder retten eller friheden til at strejke eller retten til frit at tage andre skridt, der er omfattet af specifikke arbejdsmarkedsordninger i medlemsstaterne, i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis. Det berører heller ikke retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive aftaler og retten til at tage kollektive skridt i overensstemmelse med national ret og/eller praksis.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »kompetent myndighed«: en myndighed eller et organ, hvilket kan omfatte det eller de i artikel 4 i direktiv 96/71/EF omhandlede forbindelseskontorer, som en medlemsstat har udpeget til at udføre opgaver som fastsat i direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv
- b) »bistandssøgende myndighed«: en medlemsstats kompetente myndighed, der fremsætter en anmodning om bistand, oplysninger, meddelelse eller inddrivelse af en sanktion og/eller bøde, jf. kapitel VI
- c) »bistandssøgt myndighed«: en medlemsstats kompetente myndighed, hvortil en anmodning om bistand, oplysninger, meddelelse eller inddrivelse af en sanktion og/eller bøde rettes, jf. kapitel VI.

Artikel 3

Kompetente myndigheder og forbindelseskontorer

Med henblik på dette direktiv udpeger medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis en eller flere kompetente myndigheder, hvilket kan omfatte det eller de i artikel 4 i direktiv 96/71/EF omhandlede forbindelseskontor. Medlemsstaterne tager, når de udpeger deres kompetente myndigheder, behørigt hensyn til behovet for at sikre databeskyttelse af udvekslede oplysninger og de juridiske rettigheder for fysiske og juridiske personer, der måtte blive berørt. Medlemsstaterne forbliver i sidste ende ansvarlige for at sikre databeskyttelsen og de juridiske rettigheder for berørte personer og indfører passende mekanismer med henblik herpå.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater de kompetente myndigheders kontaktoplysninger. Kommissionen offentliggør og ajourfører regelmæssigt listen over kompetente myndigheder og forbindelseskontorer.

Andre medlemsstater og EU-institutioner skal respektere de enkelte medlemsstaters valg af kompetente myndigheder.

Artikel 4

Identifikation af en ægte udstationering og hindring af misbrug og omgåelse

1. Med henblik på at gennemføre, anvende og håndhæve direktiv 96/71/EF foretager de kompetente myndigheder en samlet bedømmelse af alle faktuelle elementer, der anses for at være nødvendige, herunder navnlig dem der er fastlagt i stk. 2 og 3 i denne artikel. Disse elementer er beregnet på at hjælpe de kompetente myndigheder, når de gennemfører inspektioner og kontroller, og når de har grund til at tro, at en arbejdstager ikke opfylder betingelserne for at være udstationeret arbejdstager i henhold til direktiv 96/71/EF. Disse elementer indgår som vejledende faktorer i den samlede bedømmelse, der skal foretages, og må derfor ikke vurderes isoleret.

2. For at fastslå, hvorvidt en virksomhed reelt udøver andre væsentlige aktiviteter end udelukkende intern forvaltning og/eller administrative aktiviteter, foretager de kompetente myndigheder en samlet bedømmelse af alle faktuelle elementer, der kendetegner de aktiviteter, som en virksomhed set over en længere periode udøver i etableringsmedlemsstaten, og — hvis dette er nødvendigt — i værtsmedlemsstaten. Disse elementer kan navnlig omfatte:

- a) det sted, hvor virksomheden har hjemsted, og dennes administration er placeret, hvor den benytter kontorer, betaler skat og socialsikringsbidrag og, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med national lovgivning har tilladelse til at udøve et erhverv eller er optaget i handelskamre eller faglige organisationer
- b) det sted, hvor de udsendte arbejdstagere hverves, og hvorfra de udstationeres
- c) den lovgivning, der finder anvendelse på de kontrakter, som virksomheden indgår dels med sine arbejdstagere, dels med sine kunder
- d) det sted, hvor virksomheden udøver sine vigtigste forretningsaktiviteter, og hvor den beskæftiger administrativt personale
- e) antallet af udførte kontrakter og/eller størrelsen af omsætningen i etableringsmedlemsstaten under hensyntagen til den specifikke situation for bl.a. nyetablerede virksomheder og SMV'er.

3. For at kunne vurdere, om en udstationeret arbejdstager midlertidigt udfører sit arbejde i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende normalt arbejder, undersøges alle faktuelle elementer, der karakteriserer et sådant arbejde og arbejdstagerens situation. Dette kan navnlig omfatte følgende elementer:

- a) at arbejdet udføres i en begrænset periode i en anden medlemsstat
- b) datoen, hvorpå udstationeringen starter
- c) at udstationeringen finder sted til en anden medlemsstat end den, hvori eller hvorfra arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde i henhold til forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) og/eller Romkonventionen
- d) at den udstationerede arbejdstager vender tilbage til eller forventes at genoptage sit arbejde i den medlemsstat, fra hvilken den pågældende er udstationeret, efter færdiggørelsen af arbejdet eller leveringen af tjenesteydelserne, for hvilke han eller hun var udstationeret
- e) aktiviteterernes beskaffenhed
- f) at udgifter til rejse, kost og logi er betalt eller godtgøres af arbejdsgiveren, der udstationerer arbejdstageren, og i bekræftende fald hvorledes betaling sker eller den anvendte godtgørelsesmetode
- g) eventuelle tidligere perioder, hvor stillingen har været besat af den samme eller af en anden (udstationeret) arbejdstager.

4. Manglende opfyldelse af et eller flere af de faktuelle elementer, der er fastsat i stk. 2 og 3, fører ikke automatisk til, at en situation udelukkes fra at blive karakteriseret som en udstationering. Vurderingen af disse elementer skal tilpasses til hvert enkelt tilfælde og tage hensyn til de særlige forhold, der kendetegner situationen.

5. De i denne artikel omhandlede elementer, som de kompetente myndigheder bruger i deres overordnede vurdering af, om en situation er en ægte udstationering, kan også anvendes til at fastslå, hvorvidt en person er omfattet af den gældende definition af en arbejdstager i henhold til artikel 2, stk. 2 i direktiv 96/71/EF. Medlemsstaterne bør lade sig vejlede bl.a. af konkrete forhold vedrørende det arbejde, der udføres, underordningsforhold og aflønning af arbejdstageren, uanset hvordan forholdet karakteriseres i en aftale, hvad enten det er kontraktuelt eller ej, som måtte være blevet indgået mellem parterne.

KAPITEL II

ADGANG TIL OPLYSNINGER

Artikel 5

Bedre adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at oplysninger om de i artikel 3 i direktiv 96/71/EF omhandlede arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal anvendes og overholdes af tjenesteyderne, gøres almindeligt tilgængelige uden betaling på en klar, gennemsigtig, fuldstændig og lettilgængelig måde, på afstand og ad elektronisk vej, i formater og i overensstemmelse med standarder for webtilgængelighed, der sikrer adgang for personer med handicap, og for at sikre, at forbindelseskontorerne eller de øvrige kompetente nationale myndigheder, jf. artikel 4 i direktiv 96/71/EF, er i stand til at udføre deres opgaver effektivt.
2. For yderligere at forbedre adgangen til oplysninger skal medlemsstaterne:
 - a) tydeligt, på en detaljeret og brugervenlig måde og i et tilgængeligt format angive på et centralt officielt nationalt websted og på andre passende måder, hvilke arbejds- og ansættelsesvilkår og/eller hvilke dele af deres nationale og/eller regionale lovgivning der finder anvendelse på udstationerede arbejdstagere på deres område
 - b) træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på at gøre oplysninger alment tilgængelige på det centrale officielle nationale websted og på andre passende måder om, hvilke kollektive aftaler der finder anvendelse, og hvem de finder anvendelse på, og hvilke arbejds- og ansættelsesvilkår der skal anvendes af tjenesteydere fra andre medlemsstater, jf. direktiv 96/71/EF, herunder, så vidt det er muligt, links til eksisterende websteder og andre kontaktpunkter, navnlig de relevante parter på arbejdsmarkedet
 - c) stille oplysningerne til rådighed uden betaling for arbejdstagere og tjenesteydere på det/de officielle sprog i værtsmedlemsstaten og på de mest relevante sprog i forhold til efterspørgslen på dens arbejdsmarked — et valg, der lades være op til værtsmedlemsstaten. Disse oplysninger stilles til rådighed om muligt i form af en kortfattet brochure, hvoraf de vigtigste arbejdsvilkår fremgår, herunder en beskrivelse af procedurerne for indgivelse af klager og, efter anmodning, i formater, som er tilgængelige for personer med handicap; yderligere detaljerede oplysninger om arbejdsvilkår og sociale vilkår, der gælder for udstationerede arbejdstagere, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, gøres let tilgængelige og uden betaling
 - d) forbedre tilgængeligheden og klarheden af de relevante oplysninger, særlig dem på det centrale officielle nationale websted, jf. litra a)
 - e) anvise en kontaktperson i forbindelseskontoret, der er ansvarlig for at behandle anmodninger om oplysninger
 - f) holde landeoplysningerne ajour.
3. Kommissionen vil fortsat støtte medlemsstaterne på området for adgang til oplysninger.
4. Er de arbejds- og ansættelsesvilkår, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 96/71/EF, i overensstemmelse med national lovgivning, traditioner og praksis, herunder respekt for arbejdsmarkedets parters autonomi, fastsat i kollektive aftaler, jf. artikel 3, stk. 1 og 8, i nævnte direktiv, påser medlemsstaterne, at disse vilkår stilles til rådighed for tjenesteydere fra andre medlemsstater og udstationerede arbejdstagere på en lettilgængelig og gennemsigtig måde, og medlemsstaterne skal i den forbindelse søge at inddrage arbejdsmarkedets parter. De relevante oplysninger bør navnlig omfatte de forskellige mindstelønssatser og disses bestanddele, den metode, der anvendes til at beregne vederlag, og — hvor dette er relevant — kriterier for klassificering i de forskellige lønkategorier.
5. Medlemsstaterne anviser de organer og myndigheder, som arbejdstagere og virksomheder kan henvende sig til for at få generelle oplysninger om national lovgivning og praksis, som de er omfattet af for så vidt angår deres rettigheder og forpligtelser på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL III

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 6

Gensidig bistand — almindelige principper

1. Medlemsstaterne arbejder tæt sammen og yder hinanden gensidig bistand uden unødigt ophold for at lette gennemførelsen, anvendelsen og håndhævelsen af dette direktiv og direktiv 96/71/EF i praksis.

2. Medlemsstaternes samarbejde består navnlig i at besvare begrundede anmodninger om oplysninger fra kompetente myndigheder og i at udføre kontroller, tilsyn og undersøgelser med hensyn til de udstationeringssituationer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 96/71/EF, herunder undersøgelser vedrørende eventuelle tilfælde af manglende overholdelse eller misbrug af de gældende regler om udstationering af arbejdstagere. Anmodninger om oplysninger omfatter oplysninger vedrørende en eventuel inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om pålæg af en sådan sanktion og/eller bøde, jf. kapitel VI.

3. Medlemsstaternes samarbejde kan også omfatte fremsendelse og forkyndelse af dokumenter.

4. Med henblik på at besvare en anmodning om bistand fra kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, sikrer medlemsstaterne, at tjenesteydere etableret på deres område meddeler deres kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med deres virksomhed i overensstemmelse med national lovgivning. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger i tilfælde af manglende meddelelse af disse oplysninger.

5. Hvis en medlemsstat har problemer med at imødekomme en anmodning om oplysninger eller med at udføre kontroller, tilsyn eller undersøgelser, underretter den hurtigst muligt den bistan søgende medlemsstat, så der kan findes en løsning.

Hvis der er vedvarende problemer i forbindelse med udvekslingen af oplysninger, eller hvis udlevering af oplysninger vedvarende nægtes, træffer Kommissionen efter at være blevet underrettet, eventuelt via IMI, de nødvendige foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne forelægger de oplysninger, som andre medlemsstater eller Kommissionen har anmodet om, i elektronisk form inden for følgende tidsfrister:

a) i hastetilfælde, der kræver søgning i registre, såsom sager vedrørende bekræftelse af momsregistrering, med henblik på undersøgelse af en etablering i en anden medlemsstat: snarest muligt og inden for højst to arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen.

Grunden til, at sagen haster, skal klart angives i anmodningen med nærmere oplysninger, som underbygger den hastende karakter

b) alle andre anmodninger om oplysninger, op til højst 25 arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen, medmindre medlemsstaterne i fællesskab aftaler en kortere tidsfrist.

7. Medlemsstaterne påser, at de registre over tjenesteydere, som de kompetente myndigheder har adgang til på deres område, er tilgængelige på samme vilkår for de tilsvarende kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater med henblik på gennemførelsen af dette direktiv og direktiv 96/71/EF, i det omfang medlemsstaterne har opført disse registre i IMI.

8. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der udveksles af organer omhandlet i artikel 2, litra a), eller som fremsendes til dem, kun anvendes i forbindelse med den eller de sager, der ligger til grund for anmodningen.

9. Gensidigt administrativt samarbejde og gensidig bistand ydes uden betaling.

10. En anmodning om oplysninger udelukker ikke de kompetente myndigheder fra i overensstemmelse med den relevante nationale lovgivning og EU-lovgivning at træffe foranstaltninger til at undersøge og forebygge påståede overtrædelser af direktiv 96/71/EF eller nærværende direktiv.

Artikel 7

Medlemsstaternes rolle inden for rammerne af det administrative samarbejde

1. I henhold til principperne fastlagt i artikel 4 og 5 i direktiv 96/71/EF ligger ansvaret for at føre tilsyn med de arbejds- og ansættelsesvilkår, der skal overholdes i henhold til direktiv 96/71/EF i den periode, hvor en arbejdstager er udstationeret i en anden medlemsstat, hos myndighederne i værtsmedlemsstaten, om nødvendigt i samarbejde med myndighederne i etableringsmedlemsstaten.
2. Tjenesteyderens etableringsmedlemsstat skal fortsat overvåge, kontrollere og træffe de nødvendige tilsyns- eller håndhævelsesforanstaltninger i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning, praksis og administrative procedurer i forhold til arbejdstagere, der er udstationeret i en anden medlemsstat.
3. Tjenesteyderens etableringsmedlemsstat bistår den medlemsstat, hvortil udstationeringen sker, for at sikre overholdelse af de betingelser, der er fastsat i direktiv 96/71/EF og i nærværende direktiv. Dette ansvar begrænser på ingen måde de muligheder, som den medlemsstat, hvortil udstationeringen sker, har for at overvåge, kontrollere eller træffe alle de nødvendige tilsyns- eller håndhævelsesforanstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv og direktiv 96/71/EF.
4. Foreligger der konkrete forhold, der tyder på mulige uregelmæssigheder, meddeler en medlemsstat på eget initiativ den pågældende medlemsstat alle relevante oplysninger uden unødigt forsinkelse.
5. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan ligeledes, for hver levering af tjenesteydelser eller for hver tjenesteyder, anmode de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten om at fremlægge oplysninger, der kan påvise, at tjenesteyderen er lovligt etableret, at tjenesteyderens adfærd er redelig, og at tjenesteyderen ikke har overtrådt de gældende regler. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten meddeler disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 6.
6. Kravene i denne artikel indebærer ikke en pligt for etableringsmedlemsstaten til at kontrollere faktiske forhold på den værtsmedlemsstats område, hvor tjenesteydelsen udføres. En sådan kontrol kan foretages af myndighederne i værtsmedlemsstaten på eget initiativ eller på anmodning af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten, jf. artikel 10, og i overensstemmelse med de tilsynsbeføjelser, der er fastsat i værtsmedlemsstatens nationale lovgivning, praksis og administrative procedurer, og som er i overensstemmelse med EU-retten.

Artikel 8

Ledsageforanstaltninger

1. Medlemsstaterne træffer, med bistand fra Kommissionen, ledsageforanstaltninger for at udvikle, formidle og fremme udvekslingen mellem embedsmænd med ansvar for gennemførelsen af administrativt samarbejde og gensidig bistand samt overvågningen af overholdelsen og håndhævelsen af de gældende regler. Medlemsstaterne kan også træffe ledsagende foranstaltninger for at støtte organisationer, der yder information til udstationerede arbejdstagere.
2. Kommissionen vurderer behovet for finansiel støtte med henblik på at forbedre det administrative samarbejde og øge den gensidige tillid via projekter, herunder fremme af udvekslingen af relevante embedsmænd og relevant uddannelse samt udvikling og fremme af initiativer vedrørende bedste praksis, også bedste praksis udviklet af arbejdsmarkedets parter på EU-plan, f.eks. udvikling og ajourføring af databaser eller fælles websteder med generelle eller sektorspecifikke oplysninger om arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal overholdes, samt indsamling og vurdering af omfattende oplysninger vedrørende udstationeringsprocessen.

Hvis Kommissionen konkluderer, at der er behov for det, anvender den, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets prærogativer under budgetproceduren, de tilgængelige finansieringsinstrumenter, der har til formål at styrke det administrative samarbejde.

3. Under hensyntagen til arbejdsmarkedets parters autonomi kan Kommissionen og medlemsstaterne sikre, at der stilles tilstrækkelig støtte til rådighed for relevante initiativer, som arbejdsmarkedets parter tager på europæisk og nationalt plan med henblik på at informere virksomheder og arbejdstagere om de gældende arbejds- og ansættelsesvilkår i henhold til dette direktiv og i direktiv 96/71/EF.

KAPITEL IV

OVERVÅGNING AF OVERHOLDELSEN

Artikel 9

Administrative krav og nationale kontrolforanstaltninger

1. Medlemsstaterne må kun indføre administrative krav og kontrolforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre effektiv overvågning af overholdelsen af de forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv og i direktiv 96/71/EF, hvis disse er berettigede og forholdsmæssige i forhold til EU-retten.

Med henblik herpå kan medlemsstaterne navnlig indføre følgende foranstaltninger:

- a) en forpligtelse for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, til at afgive en simpel erklæring til de ansvarlige nationale kompetente myndigheder senest ved påbegyndelsen af udførelsen af tjenesteydelsen på det (eller et af de) officielle sprog i værtsmedlemsstaten eller et andet (eller andre) sprog, der accepteres af værtsmedlemsstaten, med de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere de faktiske forhold på arbejdspladsen, herunder:
 - i) tjenesteyderens identitet
 - ii) det forventede antal tydeligt identificerbare udstationerede arbejdstagere
 - iii) de personer, der er nævnt i litra e) og f)
 - iv) udstationeringens forventede varighed og planlagte begyndelses- og slutdato
 - v) arbejdspladsens adresse(r), samt
 - vi) arten af de tjenesteydelser, der begrunder udstationeringen
 - b) en forpligtelse til at have eller tilgængeliggøre og/eller opbevare kopier i papirform eller elektronisk form af ansættelseskontrakten eller et tilsvarende dokument som omhandlet i direktiv 91/533/EØF ⁽¹⁾, herunder, hvor det er hensigtsmæssigt eller relevant, de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 4 i nævnte direktiv, lønsedler, arbejdsedler med angivelse af den daglige arbejdstids begyndelses- og sluttidspunkt samt varighed og bevis for betaling af lønninger eller kopier af tilsvarende dokumenter under udstationeringen, på et tilgængeligt og klart defineret sted på dens område, såsom arbejdspladsen eller byggepladsen eller for mobile arbejdstagere i transportsektorens vedkommende udgangsbasen eller det køretøj, med hvilket tjenesteydelsen leveres
 - c) en forpligtelse til inden for en rimelig tidsfrist efter udstationeringsperioden at forelægge de dokumenter, der er nævnt i litra b), på anmodning af værtsmedlemsstatens myndigheder
 - d) en forpligtelse til at levere en oversættelse af de i litra b) nævnte dokumenter til (et af) værtsmedlemsstatens officielle sprog eller til et andet eller andre sprog, der accepteres af værtsmedlemsstaten
 - e) en forpligtelse til at udpege en person, der skal holde forbindelse til de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten, hvor tjenesteydelserne leveres, og til om nødvendigt at sende og modtage dokumenter og/eller meddelelser
 - f) en forpligtelse til om nødvendigt at udpege en kontaktperson, der fungerer som en repræsentant, gennem hvilken de relevante parter på arbejdsmarkedet kan søge at foranledige tjenesteyderen til at indlede kollektive forhandlinger i værtsmedlemsstaten i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres. Denne person kan være forskellig fra den i litra e) nævnte person og behøver ikke at være til stede i værtsmedlemsstaten, men skal stå til rådighed på rimelig og begrundet anmodning.
2. Medlemsstaterne kan indføre andre administrative krav og kontrolforanstaltninger, i tilfælde af, at der opstår situationer eller en ny udvikling, hvor de eksisterende administrative krav og kontrolforanstaltninger ikke forekommer tilstrækkelige eller virkningsfulde nok til at sikre effektiv overvågning af overholdelsen af de forpligtelser, der er fastsat i direktiv 96/71/EF og i nærværende direktiv, forudsat at disse er berettigede og forholdsmæssigt afpassede.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/533/EØF af 14. oktober 1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet (EFT L 288 af 18.10.1991, s. 32).

3. Intet i denne artikel berører andre forpligtelser, der er afledt af EU-lovgivningen, herunder de af Rådets direktiv 89/397/EØF ⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 883/2004 afledte forpligtelser og/eller forpligtelser i henhold til national lovgivning, vedrørende beskyttelse eller ansættelse af arbejdstagere, forudsat at sidstnævnte finder ligelig anvendelse på virksomheder, der er etableret i den berørte medlemsstat, og at de er berettigede og forholdsmæssigt afpassede.

4. Medlemsstaterne sikrer, at procedurer og formaliteter vedrørende udstationering af arbejdstagere, jf. denne artikel, kan gennemføres af virksomhederne på brugervenlig vis, på afstand og så vidt muligt ad elektronisk vej.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og informerer tjenesteyderne om eventuelle foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 og 2, som de anvender eller har gennemført. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om disse foranstaltninger. Oplysningerne til tjenesteyderne gøres alment tilgængelige på et centralt nationalt websted på det eller de mest relevante sprog som fastsat af medlemsstaten.

Kommissionen overvåger nøje anvendelsen af de i stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger, vurderer, om de overholder EU-lovgivningen, og træffer, hvis det er hensigtsmæssigt, de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med sine beføjelser i henhold til TEUF.

Kommissionen aflægger regelmæssigt rapport til Rådet om de foranstaltninger, som medlemsstaterne har givet meddelelse om, og i relevant omfang om status for dens analyse og/eller vurdering.

Artikel 10

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at passende og effektive kontrol- og overvågningsmekanismer i overensstemmelse med national lovgivning og praksis, er indført, og at de myndigheder, der er udpeget i henhold til national lovgivning, foretager effektivt og tilstrækkeligt tilsyn på deres område for at kontrollere og overvåge, at bestemmelserne i direktiv 96/71/EF overholdes, idet de tager hensyn til de relevante bestemmelser i nærværende direktiv og dermed sikrer, at de anvendes og håndhæves korrekt. Uanset muligheden for at gennemføre stikprøvekontroller, baseres tilsynet først og fremmest på en risikovurdering fra de kompetente myndigheder. Risikovurderingen kan identificere de erhvervssektorer, hvor der anvendes flest udstationerede arbejdstagere med henblik på udførelse af tjenesteydelser på deres område. I forbindelse med en sådan risikovurdering kan der navnlig tages hensyn til gennemførelsen af store infrastrukturprojekter, tilstedeværelsen af lange kæder af underkontrahenter, geografisk nærhed, særlige problemer og behov i bestemte sektorer, tidligere overtrædelser samt sårbarheden hos bestemte grupper af arbejdstagere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsyn og kontrol af overholdelsen af denne artikel ikke er diskriminerende og/eller uforholdsmæssig, idet der tages hensyn til de relevante bestemmelser i dette direktiv.

3. Hvis der under tilsyn og på baggrund af artikel 4 er behov for oplysninger, handler værtsmedlemsstaten og etableringsmedlemsstaten i overensstemmelse med reglerne om administrativt samarbejde. Navnlig samarbejder de kompetente myndigheder i henhold til de regler og principper, der er fastlagt i artikel 6 og 7.

4. I medlemsstater, hvor fastsættelsen af arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, og særlig mindsteløn og arbejdstid, i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis er overladt til arbejdsmarkedets parter, kan disse parter på et passende niveau og på de betingelser, der er fastsat af medlemsstaterne, også overvåge anvendelsen af de relevante arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, forudsat at en tilstrækkelig grad af beskyttelse svarende til den, der følger af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv, er garanteret.

5. Medlemsstater, hvor arbejdstilsynene ikke har nogen kompetence, når det gælder kontrol og overvågning af arbejdsforholdene og/eller arbejds- og ansættelsesvilkårene for udstationerede arbejdstagere, kan i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis etablere, ændre eller opretholde ordninger, procedurer og mekanismer, der garanterer overholdelse af disse arbejds- og ansættelsesvilkår, forudsat at ordningerne giver de berørte personer en passende grad af beskyttelse svarende til den, der følger af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1).

KAPITEL V

HÅNDHÆVELSE

Artikel 11

Forsvar af rettigheder — lettere klageadgang — efterbetalinger

1. Med henblik på håndhævelse af forpligtelserne i medfør af direktiv 96/71/EF, særlig artikel 6, og nærværende direktiv sikrer medlemsstaterne, at der findes effektive mekanismer, som udstationerede arbejdstagere kan anvende til at indgive direkte klager over deres arbejdsgivere, og at de har ret til at indlede retslige eller administrative procedurer, også i den medlemsstat, på hvis område arbejdstagerne er eller var udstationeret, hvis arbejdstagerne mener, at de har lidt tab eller skade som følge af en manglende overholdelse af gældende regler, også efter at det forhold, under hvilke den manglende overholdelse angiveligt har fundet sted, er ophørt.

2. Stk. 1 berører ikke retternes kompetence i medlemsstaterne som fastlagt i bl.a. de relevante EU-retlige instrumenter og/eller internationale konventioner.

3. Medlemsstaterne sikrer, at fagforeninger og andre tredjeparter, f.eks. foreninger, organisationer og andre juridiske enheder, der i overensstemmelse med kriterierne i deres nationale lovgivning har en legitim interesse i at sikre, at dette direktiv og direktiv 96/71/EF overholdes, er berettigede til, på vegne af eller til støtte for den udstationerede arbejdstager eller dennes arbejdsgiver og med deres godkendelse, at indtræde som part i klagen til retslige eller administrative instanser med henblik på gennemførelse af dette direktiv og direktiv 96/71/EF og/eller håndhævelse af forpligtelserne i dette direktiv og direktiv 96/71/EF.

4. Stk. 1 og 3 berører ikke:

- a) nationale bestemmelser vedrørende forældelses- eller tidsfrister for lignende sagsanlæg, forudsat at de ikke anses for at gøre det nærmest umuligt eller overdrevent vanskeligt at udøve disse rettigheder
- b) andre beføjelser og kollektive rettigheder, som arbejdsmarkedets parter, arbejdstagere og arbejdsgiverrepræsentanter måtte have i henhold til national lovgivning og/eller praksis
- c) nationale processuelle regler vedrørende repræsentation og forsvar i retten.

5. Udstationerede arbejdstagere, som indleder retslige eller administrative skridt, jf. stk. 1, skal være beskyttet mod ugunstig behandling fra deres arbejdsgivers side.

6. Medlemsstaterne sørger for, at den udstationerede arbejdstagers arbejdsgiver er ansvarlig for eventuelle rettigheder, der tilkommer den pågældende udstationerede arbejdstager som følge af kontraktforholdet mellem arbejdsgiveren og den udstationerede arbejdstager.

Medlemsstaterne sørger navnlig for, at de nødvendige ordninger indføres for at sikre, at udstationerede arbejdstagere kan modtage:

- a) eventuelle nettoløntilgodehavender i henhold til de gældende arbejds- og ansættelsesvilkår, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 96/71/EF
- b) eventuel efterbetaling eller tilbagebetaling af skat eller socialsikringsbidrag, der er uretmæssigt tilbageholdt i deres løn
- c) en godtgørelse for uforholdsmæssigt store omkostninger i forhold til nettovederlaget eller til kvaliteten af den bolig, der stilles til rådighed af arbejdsgiveren, og hvortil der er tilbageholdt eller fradraget et beløb i vederlaget
- d) bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedsinstitutioner, der er uretmæssigt tilbageholdt i deres løn, hvor dette er relevant.

Dette stykke finder også anvendelse i tilfælde, hvor de udstationerede arbejdstagere er vendt tilbage fra den medlemsstat, hvor de var udstationeret.

Artikel 12

Underkontrahentansvar

1. For at imødegå svig og misbrug kan medlemsstaterne efter høring af de relevante parter på arbejdsmarkedet i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis træffe yderligere foranstaltninger på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssig måde for at sikre, at den kontrahent, som arbejdsgiveren (tjenesteyderen), jf. artikel 1, stk. 3, i direktiv 96/71/EF, er direkte underkontrahent i forhold til, når det drejer sig om underkontrahentkæder, sammen med eller i stedet for arbejdsgiveren kan holdes ansvarlig af den udstationerede arbejdstager for så vidt angår nettoløn til godehavender svarende til mindstelønnen og/eller bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedsinstitutioner, i det omfang de er omfattet af artikel 3 i direktiv 96/71/EF.

2. Med hensyn til de aktiviteter, der er omhandlet i bilaget til direktiv 96/71/EF, indfører medlemsstaterne foranstaltninger, der sikrer, at udstationerede arbejdstagere i underkontrahentkæder kan holde den kontrahent, som arbejdsgiveren er direkte underkontrahent i forhold til, ansvarlig sammen med eller i stedet for arbejdsgiveren for så vidt angår udstationerede arbejdstageres rettigheder som anført i denne artikels stk. 1.

3. Det ansvar, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er begrænset til de rettigheder, som arbejdstagerne har erhvervet som led i det kontraktlige forhold mellem kontrahenten og dennes underkontrahent.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med EU-retten ligeledes indføre strengere ansvarsregler i deres nationale ret, hvilket skal ske på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssigt afpasset måde med hensyn til anvendelsesområdet for og omfanget af ansvar ved underleverance. Medlemsstaterne kan også i overensstemmelse med EU-retten indføre et sådant ansvar i andre sektorer end dem, der er omhandlet i bilaget til direktiv 96/71/EF.

5. Medlemsstaterne kan i de i stk. 1, 2 og 4 omhandlede tilfælde fastsætte, at en kontrahent, der har opfyldt kravene om rettidig omhu (»due diligence«) som defineret i den nationale lovgivning, ikke kan holdes ansvarlig.

6. I stedet for de i stk. 2 omhandlede ansvarsregler kan medlemsstaterne træffe andre passende håndhævelsesforanstaltninger i henhold til EU-lovgivningen og national lovgivning og/eller praksis, som i et direkte underkontrahentforhold giver mulighed for effektive og forholdsmæssige sanktioner over for kontrahenten for at imødegå svig og misbrug i situationer, hvor arbejdstagere har vanskeligheder med at få respekteret deres rettigheder.

7. Medlemsstaterne oplyser Kommissionen om foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, og gør oplysningerne alment tilgængelige på det eller de mest relevante sprog, et valg, der overlades til medlemsstaterne.

For så vidt angår stk. 2 skal oplysningerne til Kommissionen indeholde elementer, der fastlægger ansvaret i underkontrahentkæder.

For så vidt angår stk. 6 skal oplysningerne til Kommissionen indeholde elementer, der redegør for effektiviteten af de alternative nationale foranstaltninger med hensyn til ansvarsreglerne i stk. 2.

Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for de øvrige medlemsstater.

8. Kommissionen overvåger nøje anvendelsen af denne artikel.

KAPITEL VI

FULDBYRDELSE AF ØKONOMISKE ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG/ELLER BØDER PÅ TVÆRS AF GRÆNSERNE*Artikel 13***Anvendelsesområde**

1. Uden at det berører de midler, der er indført eller måtte blive indført i anden EU-lovgivning, finder principperne om gensidig bistand og gensidig anerkendelse samt de foranstaltninger og procedurer, der er fastsat i dette kapitel, anvendelse ved fuldbyrdelse på tværs af grænserne af økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder, som er pålagt en tjenesteyder, der er etableret i en medlemsstat, for manglende overholdelse af de gældende regler for udstationering af arbejdstagere i en anden medlemsstat.

2. Dette kapitel finder anvendelse på økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder, herunder gebyrer og tillægsgebyrer, som pålægges af kompetente myndigheder eller bekræftes af administrative eller retslige instanser eller, hvor dette er relevant, som følger af arbejdsretten, for manglende overholdelse af direktiv 96/71/EF eller nærværende direktiv.

Dette kapitel finder ikke anvendelse på fuldbyrdelsen af sanktioner, der er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA ⁽¹⁾, Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 ⁽²⁾ eller Rådets afgørelse 2006/325/EF ⁽³⁾.

*Artikel 14***Udpegelse af de kompetente myndigheder**

Hver medlemsstat meddeler via IMI Kommissionen, hvilken eller hvilke myndigheder der i henhold til den nationale ret er kompetent(e) i forbindelse med dette kapitel. Medlemsstaterne kan, hvis det er nødvendigt som følge af organiseringen af deres interne systemer, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af anmodninger samt til at bistå andre relevante myndigheder.

*Artikel 15***Generelle principper — gensidig bistand og anerkendelse**

1. På anmodning af den bistandssøgende myndighed skal den bistandssøgte myndighed med forbehold af artikel 16 og 17:

- a) inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde, som er blevet pålagt af en kompetent myndighed i overensstemmelse med den bistandssøgende medlemsstats love og procedurer eller bekræftet af en administrativ eller retslig instans eller, hvor dette er relevant, af arbejdsretten, som ikke kan appelleres yderligere, eller
- b) meddele en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde.

Den bistandssøgte myndighed meddeler desuden ethvert andet relevant dokument, der vedrører inddrivelsen af en sådan sanktion og/eller bøde, herunder retsafgørelsen eller den endelige afgørelse, som kan være en bekræftet genpart, der udgør retsgrundlaget for og adkomsten i forbindelse med anmodningen om inddrivelse.

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte, (EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2006/325/EF af 27. april 2006 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 120 af 5.5.2006, s. 22).

2. Den bistandssøgende myndighed sikrer, at anmodningen om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelsen af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde finder sted i overensstemmelse med gældende love, bestemmelser og administrativ praksis i den pågældende medlemsstat.

En sådan anmodning fremsættes kun, når den bistandssøgende myndighed ikke selv kan inddrive eller give meddelelse i overensstemmelse med gældende nationale love, bestemmelser og administrativ praksis.

Den bistandssøgende myndighed fremsætter ikke en anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde, hvis og så længe den pågældende sanktion og/eller bøde og den underliggende fordring og/eller det instrument, der hjemler ret til fuldbyrdelse i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes eller er genstand for indsigelse i den pågældende medlemsstat.

3. Den kompetente myndighed, der anmodes om at inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddele en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde, som er fremsendt i overensstemmelse med dette kapitel og med artikel 21, anerkender den uden at kræve andre formaliteter, og træffer straks alle de nødvendige foranstaltninger til at effektuere den, medmindre den bistandssøgte myndighed beslutter at påberåbe sig en af afvisningsgrundene i artikel 17.

4. Med henblik på inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde handler den bistandssøgte myndighed i overensstemmelse med gældende nationale love, bestemmelser og administrativ praksis i den bistandssøgte medlemsstat vedrørende samme — eller hvis denne ikke findes — en lignende overtrædelse eller afgørelse.

Den bistandssøgte myndigheds meddelelse af en afgørelse om en administrativ sanktion og/eller bøde og anmodningen om inddrivelse skal i overensstemmelse med nationale love, bestemmelser og administrativ praksis i den bistandssøgte medlemsstat anses for at have samme virkning, som hvis den var foretaget af den bistandssøgende medlemsstat.

Artikel 16

Anmodning om inddrivelse eller meddelelse

1. Den bistandssøgende myndigheds anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde samt meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde fremsættes uden unødigt forsinkelse ved hjælp af et ensartet instrument og skal som minimum angive:

- a) navn og kendt adresse på adressaten samt alle andre relevante data eller oplysninger til identifikation af vedkommende
- b) et sammendrag af de faktiske forhold og omstændighederne ved overtrædelsen, overtrædelsens art og de relevante gældende regler
- c) det instrument, der giver hjemmel til fuldbyrdelse i den bistandssøgende medlemsstat, og alle andre relevante oplysninger eller dokumenter, herunder retslige, vedrørende den underliggende fordring og den administrative sanktion og/eller bøde, og
- d) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende den kompetente myndighed, der er ansvarlig for vurdering af den administrative sanktion og/eller bøden, og, hvis der ikke er tale om den samme, det kompetente organ, hvor der kan indhentes yderligere oplysninger om sanktionen og/eller bøden eller mulighederne for at anfægte betalingspligten eller beslutningen om at pålægge den.

2. Ud over det i stk. 1 fastsatte skal der i anmodningen angives:

- a) for en meddelelse af en afgørelse: formålet med meddelelsen og fristen for dens effektivering
- b) for en anmodning om inddrivelse: den dato, hvor retsafgørelsen eller afgørelsen blev eksigibel eller endelig, en beskrivelse af arten og størrelsen af den administrative sanktion og/eller bøden, eventuelle datoer, der er relevante for fuldbyrdelsesprocessen, herunder om og i så fald hvordan retsafgørelsen eller afgørelsen er blevet forkyndt for sagsøgte og/eller truffet over for en udebleven sagsøgt, og en bekræftelse fra den bistandssøgende myndighed af, at sanktionen og/eller bøden ikke kan appelleres yderligere, samt den underliggende fordring, for hvilken anmodningen fremsættes, og dens forskellige dele.

3. Den bistandssøgte myndighed tager alle nødvendige skridt til at meddele tjenesteyderen anmodningen om inddrivelse eller afgørelsen om en administrativ sanktion og/eller bøde og de relevante dokumenter, hvor dette er nødvendigt, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og/eller praksis så snart som muligt og senest inden en måned efter modtagelsen af anmodningen.

Den bistandssøgte myndighed informerer snarest muligt den bistandssøgende myndighed om:

- a) hvilke foranstaltninger der er blevet truffet i forbindelse med dennes anmodning om inddrivelse og meddelelse, og, mere specifikt, på hvilken dato adressaten fik meddelelsen
- b) grundene til afvisning, såfremt den afviser at efterkomme en anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller at meddele en afgørelse om en administrativ sanktion og/eller bøde i overensstemmelse med artikel 17.

Artikel 17

Grunde til afvisning

De bistandssøgte myndigheder er ikke forpligtet til at efterkomme en anmodning om inddrivelse eller en meddelelse, hvis anmodningen ikke indeholder de oplysninger, der er anført i artikel 16, stk. 1 og 2, er ufuldstændig eller helt åbenbart ikke svarer til den underliggende afgørelse.

Desuden kan de bistandssøgte myndigheder afvise at efterkomme en anmodning om inddrivelse under følgende omstændigheder:

- a) det står klart efter den bistandssøgte myndigheds undersøgelser, at de forventede omkostninger eller ressourcer, der skal til for at inddrive den administrative sanktion og/eller bøden, ikke står i et rimeligt forhold til det beløb, der skal inddrives, eller ville være forbundet med væsentlige vanskeligheder
- b) den samlede økonomiske sanktion og/eller bøde er på mindre end 350 EUR eller et beløb svarende hertil
- c) sagsøgtes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og retsgrundsætninger, der gælder for dem, som fastsat i den bistandssøgte medlemsstats forfatning, respekteres ikke.

Artikel 18

Suspension af proceduren

1. Hvis den administrative sanktion og/eller bøde og/eller den underliggende fordring anfægtes eller appelleres under inddrivelses- eller meddelelsesproceduren af den pågældende tjenesteyder eller en interesseret part, suspenderes den grænseoverskridende fuldbyrdelsesprocedure for sanktionen og/eller bøden, indtil der foreligger en afgørelse fra det rette kompetente organ eller den rette myndighed i den bistandssøgende medlemsstat om spørgsmålet.

Enhver anfægtelse eller appel indgives til den bistandssøgende medlemsstats relevante kompetente organ eller myndighed.

Den bistandssøgende myndighed underretter straks den bistandssøgte myndighed om indsigelsen.

2. Tvister vedrørende de fuldbyrdelsesforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, eller vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en bistandssøgt myndighed indbringes for den kompetente instans eller retslige myndighed i denne medlemsstat i overensstemmelse med gældende love og bestemmelser.

Artikel 19

Omkostninger

1. De beløb, som er inddrevet i forbindelse med de sanktioner og/eller bøder, der er omhandlet i dette kapital, tilfalder den bistandssøgte myndighed.

Den bistandssøgte myndighed inddriver de skyldige beløb i sin medlemsstats valuta i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og procedurer eller praksis, der gælder for tilsvarende fordringer i denne medlemsstat.

Den bistandssøgte myndighed konverterer om nødvendigt i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og/eller praksis sanktionen og/eller bøden til den bistandssøgte stats valuta til kursen på den dato, hvor sanktionen og/eller bøden blev pålagt.

2. Medlemsstaterne må ikke afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med den gensidige bistand, som de yder hinanden i medfør af dette direktiv eller som følge af dets anvendelse.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres og overholdes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler disse bestemmelser til Kommissionen senest den 18. juni 2016. De meddeler straks eventuelle senere ændringer af disse.

Artikel 21

Informationssystemet for det indre marked

1. Det administrative samarbejde og den gensidige bistand mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, jf. artikel 6 og 7, artikel 10, stk. 3, samt artikel 14-18 skal foregå gennem det informationssystem for det indre marked (IMI), der er oprettet ved forordning (EU) nr. 1024/2012.

2. Medlemsstaterne kan anvende bilaterale aftaler eller ordninger for administrativt samarbejde og gensidig bistand mellem deres kompetente myndigheder for så vidt angår anvendelse og overvågning af de arbejds- og ansættelsesvilkår, der finder anvendelse på udstationerede arbejdstagere, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, hvis disse aftaler eller ordninger ikke forringer de berørte arbejdstageres og virksomheders rettigheder og forpligtelser.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bilaterale aftaler og/eller ordninger, de anvender, og gør teksten til disse bilaterale aftaler almindeligt tilgængelig.

3. I forbindelse med bilaterale aftaler eller ordninger, jf. stk. 2, skal medlemsstaternes kompetente myndigheder anvende IMI så meget som muligt. Har en kompetent myndighed i en af de berørte medlemsstater anvendt IMI, skal en eventuel påkrævet opfølgning under alle omstændigheder om muligt ske via IMI.

Artikel 22

Ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012

I bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 tilføjes følgende numre:

- »6. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (*)» artikel 4.
7. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«) (**): artikel 6 og 7, artikel 10, stk. 3, samt artikel 14-18.

(*) EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

(**) EUT L 159 af 28.5.2014, s. 11.».

*Artikel 23***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. juni 2016. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 24***Revision**

1. Kommissionen reviderer anvendelsen og gennemførelsen af dette direktiv.

Senest den 18. juni 2019 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om dets anvendelse og gennemførelse og foreslår de fornødne ændringer, hvis dette er relevant.

2. I sin revision vurderer Kommissionen efter høring af medlemsstaterne og, hvor dette er relevant, arbejdsmarkedets parter på EU-plan, navnlig:

- a) nødvendigheden og hensigtsmæssigheden af de faktuelle elementer til identificering af en ægte udstationering, herunder muligheden af at ændre eksisterende eller udarbejde nye elementer, der skal tages i betragtning for at fastslå, om en virksomheden er ægte, og om en udstationeret arbejdstager udfører sit arbejde midlertidigt, jf. artikel 4
- b) om de foreliggende oplysninger vedrørende udstationeringsprocessen er tilstrækkelige
- c) hensigtsmæssigheden og tilstrækkeligheden af de nationale kontrolforanstaltninger på baggrund af erfaringerne med og effektiviteten af systemet for administrativt samarbejde og udveksling af oplysninger, udviklingen af mere ensartede, standardiserede dokumenter, fastlæggelsen af fælles principper eller standarder for tilsyn på området for udstationering af arbejdstagere og den teknologiske udvikling, jf. artikel 9
- d) ansvars- og håndhævelsesforanstaltninger, der er indført for at sikre efterlevelse af de gældende regler og effektiv beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i underkontrahentkæder, jf. artikel 12
- e) anvendelsen af bestemmelserne om grænseoverskridende fuldbyrdelse af finansielle administrative sanktioner og bøder, navnlig på baggrund af erfaringen med og effektiviteten af ordningen, jf. kapitel VI
- f) anvendelsen af bilaterale aftaler eller ordninger relateret til IMI, under hensyntagen til den rapport, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1024/2012, hvor dette er relevant.
- g) muligheden for at tilpasse de i artikel 6, stk. 6, fastsatte tidsfrister for levering af de oplysninger, som medlemsstater eller Kommissionen har anmodet om, med henblik på at afkorte disse tidsfrister under hensyntagen til de fremskridt, der er opnået i funktionen og anvendelsen af IMI.

*Artikel 25***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 26***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen ad artikel 4, stk. 3, litra g)

Spørgsmålet om, hvorvidt den stilling, som en udstationeret arbejdstager midlertidigt varetager for at udføre sit arbejde som led i udvekslingen af tjenesteydelser, var besat af den samme eller en anden (udstationeret) arbejdstager i en eventuelt tidligere periode, udgør kun ét af de mulige elementer, der skal tages hensyn til i forbindelse med en samlet vurdering af den faktiske situation i tvivlstilfælde.

Det forhold, at det kan udgøre ét af elementerne, bør på ingen måde fortolkes som et forbud mod en eventuel udskiftning af en udstationeret arbejdstager med en anden udstationeret arbejdstager eller en vanskeliggørelse af muligheden for en sådan udskiftning, der navnlig i forbindelse med sæsonbetonede, cykliske eller gentagelsesprægede tjenester måtte være naturlig.

AFGØRELSE

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS AFGØRELSE Nr. 573/2014/EU

af 15. maj 2014

om øget samarbejde mellem offentlige arbejdsformidlinger

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 149,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I sine konklusioner af 17. juni 2010 vedtog Det Europæiske Råd Europa 2020-strategien for beskæftigelse og intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst (»Europa 2020«). Det Europæiske Råd opfordrede til mobilisering af alle Unionens instrumenter og politikker med henblik på at bidrage til opfyldelsen af de fælles målsætninger og opfordrede medlemsstaterne til at øge den samordnede indsats. Offentlige arbejdsformidlinger indtager en central rolle, når det drejer sig om at bidrage til at nå målet i Europa 2020 om en beskæftigelsesfrekvens på 75 % for kvinder og mænd på mellem 20 og 64 år senest i 2020, navnlig ved at nedbringe ungdomsarbejdsløsheden.
- (2) Artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»traktaten«) fastsætter arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen, mens der i artikel 46 i traktaten fastlægges foranstaltninger til at opnå dette, især ved at sikre et tæt samarbejde mellem de offentlige arbejdsformidlinger. Det netværk af offentlige arbejdsformidlinger, der oprettes i henhold til denne afgørelse (»netværket«), bør imidlertid ud over generelle aspekter af geografisk mobilitet omfatte en lang række målsætninger og initiativer i form af tilskyndelsesforanstaltninger med henblik på at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaterne på beskæftigelsesområdet.
- (3) Denne afgørelse bør sigte mod at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne inden for offentlige arbejdsformidlingers ansvarsområder. Den formaliserer og styrker det uformelle samarbejde mellem de offentlige arbejdsformidlinger via det igangværende europæiske netværk af chefer for offentlige arbejdsformidlinger, som alle medlemsstater har besluttet at deltage i. Netværkets fulde potentielle værdi ligger i samtlige medlemsstaters fortsatte deltagelse. Denne deltagelse bør meddeles til netværkets sekretariat.
- (4) I henhold til artikel 148, stk. 4, i traktaten vedtog Rådet ved afgørelse 2010/707/EU ⁽³⁾ retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker, som blev opretholdt for 2011-2013. Disse integrerede retningslinjer giver medlemsstaterne vejledende principper for fastlæggelse af deres nationale reformprogrammer og for

⁽¹⁾ EUT C 67 af 6.3.2014, s. 116.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.5.2014.

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2010/707/EU af 21. oktober 2010 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker (EUT L 308 af 24.11.2010, s. 46).

gennemførelse af reformer. De integrerede retningslinjer udgør grundlaget for landespecifikke henstillinger, som Rådet retter til medlemsstaterne i henhold til nævnte artikel. I de senere år har disse henstillinger omfattet specifikke henstillinger vedrørende offentlige arbejdsformidlingers funktion og kapacitet og effektiviteten af de aktive arbejdsmarkedspolitikker i medlemsstaterne.

- (5) De landespecifikke henstillinger kunne trænge til yderligere underbygning i form af et styrket evidensgrundlag, feedback om, hvordan politikgennemførelsen forløb, og samarbejde mellem medlemsstaternes offentlige arbejdsformidlinger. I den forbindelse bør netværket gennemføre konkrete initiativer som f.eks. evidensbaserede benchmarkingsystemer, dertil svarende gensidige læringsaktiviteter, gensidig bistand netværksmedlemmer imellem og gennemførelse af strategiske aktioner til modernisering af offentlige arbejdsformidlinger. Netværkets og dets enkelte medlemmers specifikke viden bør også anvendes til efter anmodning fra enten Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen eller Beskæftigelsesudvalget (EMCO) at fremlægge dokumentation for udviklingen i beskæftigelsespolitikkerne.
- (6) Udvidet og mere fokuseret samarbejde mellem de offentlige arbejdsformidlinger bør føre til en forbedret udveksling af bedste praksis. Netværket bør sammenkæde resultater, der bygger på benchmarking og gensidige læringsaktiviteter, på en måde, hvorved der udvikles en systematisk, dynamisk og integreret benchlearningproces.
- (7) Netværket bør indgå i et nært samarbejde med EMCO, jf. artikel 150 i traktaten, og bør bidrage til EMCO's arbejde som leverandør af dokumentation og rapporter om politikker, der gennemføres af de offentlige arbejdsformidlinger. Bidrag fra netværket til Europa-Parlamentet bør kanaliseres gennem sekretariatet, og bidrag til Rådet bør kanaliseres gennem EMCO uden nogen ændringer og sammen med bemærkninger, når det er relevant. Netværkets samlede viden om leveringsaspekter af beskæftigelsespolitikker og den sammenlignende analyse af offentlige arbejdsformidlinger kan især bruges af politiske beslutningstagere både på nationalt plan og EU-plan i vurderingen og udformningen af beskæftigelsespolitikker.
- (8) Netværket bør på de offentlige arbejdsformidlingers ansvarsområder bidrage til gennemførelsen af politikinitiativer på beskæftigelsesområdet som f.eks. Rådets henstilling af 22. april 2013 om oprettelsen af en ungdomsgaranti ⁽¹⁾. Netværket bør også støtte initiativer, der tager sigte på bedre matchning af kvalifikationer, anstændigt og bæredygtigt arbejde, øget frivillig arbejdskraftmobilitet og lettelse af overgangen fra uddannelse til arbejde, herunder gennem støtte til vejledning og øget gennemsigtighed for færdigheder og kvalifikationer. Netværkets aktiviteter bør omhandle evaluering og vurdering af aktive arbejdsmarkedspolitikker, herunder dem, der er rettet mod sårbare sociale grupper og social udelukkelse.
- (9) Netværket bør styrke samarbejdet mellem sine medlemmer, udvikle fælles initiativer til udveksling af oplysninger og bedste praksis på alle de områder, der er dækket af offentlige arbejdsformidlinger, sammenlignende analyser og rådgivning samt fremme innovative tilgange til levering af arbejdsformidling. Ved at oprette netværket bliver det muligt at foretage en omfattende evidensbaseret og resultatorienteret sammenligning af alle offentlige arbejdsformidlinger, som fører til identifikation af bedste praksis på området for de offentlige arbejdsformidlingers tjenester. Disse resultater bør bidrage til at forbedre udformningen og leveringen af arbejdsformidling inden for deres specifikke ansvarsområder. De initiativer, der iværksættes af netværket, bør øge offentlige arbejdsformidlingers effektivitet og skabe mulighed for større effektivitet i de offentlige udgifter. Netværket bør også samarbejde med andre leverandører af arbejdsformidlinger.
- (10) Netværket bør i sit årlige arbejdsprogram fastlægge de tekniske detaljer i offentlige arbejdsformidlingers benchmarking og dertil knyttede gensidige læringsproces, navnlig benchlearningmetodologien på grundlag af benchmarkingindikatorerne i bilaget til denne afgørelse for at vurdere de offentlige arbejdsformidlingers resultater, kontekstvariabler, dataleveringskrav og læringsinstrumenterne i det integrerede program for gensidig læring. Benchmarkingområderne bør fastlægges i denne afgørelse. Medlemsstaterne har fortsat kompetence til at beslutte, om de ønsker på frivillig basis at indgå i yderligere benchlearningaktiviteter på andre områder.
- (11) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten med henblik på at ændre bilaget om benchmarkingindikatorer. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, især af eksperter fra offentlige

⁽¹⁾ EUT C 120 af 26.4.2013, s. 1.

arbejdsformidlinger. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

- (12) På grund af de forskelligartede modeller, opgaver og former for levering af tjenester i offentlige arbejdsformidlinger er det op til medlemsstaterne at udpege et medlem og en suppleant til bestyrelsen for netværket af offentlige arbejdsformidlinger fra topledelsen i de offentlige arbejdsformidlinger. Hvis det er relevant, bør bestyrelsesmedlemmet eller suppleanten repræsentere andre offentlige arbejdsformidlinger i denne medlemsstat. Hvis det af forfatningsmæssige årsager ikke er muligt for en medlemsstat kun at udpege én offentlig arbejdsformidling, bør de pågældende offentlige arbejdsformidlinger identificeres, idet antallet af offentlige arbejdsformidler begrænses til et minimum og uden at ændre reglen om, at hver medlemsstat har én stemme i netværkets bestyrelse. Medlemmerne af nævnet bør gøre deres yderste for at sikre, at lokale og regionale myndigheders holdninger og erfaringer inddrages i netværkets aktiviteter, og at disse holdes underrettet om disse aktiviteter. Nævnets medlemmer bør have myndighed til at træffe afgørelser på vegne af deres offentlige arbejdsformidlinger. For at sikre inddragelse af alle offentlige arbejdsformidlinger i netværket bør aktiviteterne være åbne for deltagelse på alle niveauer.
- (13) For at sikre at offentlige arbejdsformidlingers fælles opgaver nøje svarer til den aktuelle situation på arbejdsmarkedet, bør netværket råde over de senest ajourførte arbejdsløshedstal på NUTS 3-niveau.
- (14) Netværket bør bygge på erfaringerne fra og afløse den nuværende uformelle rådgivende gruppe bestående af det europæiske netværk af chefer for offentlige arbejdsformidlinger, som Kommissionen har støttet siden 1997, og hvis synspunkter er blevet taget i betragtning i denne afgørelse. De vigtigste indsatsområder, der er blevet indkredset af denne uformelle rådgivende gruppe i dens dokument »2020-strategien om officielle arbejdsformidlinger«, bør bidrage til modernisering og styrkelse af de offentlige arbejdsformidlinger.
- (15) Man bør i netværket yde gensidig bistand til fordel for medlemmerne og hjælpe hinanden i forbindelse med modernisering af organisationsstrukturer og tjenesteydelser ved at optrappe samarbejdet, navnlig for så vidt angår videnoverførsel, studiebesøg og udveksling af personale.
- (16) Netværket og dets initiativer bør finansieres gennem Progress/beskæftigelsesafsnittet af Den Europæiske Unions program for beskæftigelse og social innovation (»EaSI«), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1296/2013 ⁽¹⁾, inden for de bevillinger, som Europa-Parlamentet og Rådet har fastsat.
- (17) For så vidt angår projekter udviklet af netværket eller indkredset i de gensidige læringsaktiviteter og derefter gennemført i de enkelte offentlige arbejdsformidlinger, bør medlemsstaterne have adgang til finansiering fra Den Europæiske Socialfond (ESF), Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) og Horisont 2020, Unionens rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020), som blev fastlagt ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1291/2013 ⁽²⁾.
- (18) Netværket bør sikre, at det supplerer og ikke erstatter eller overlapper tiltag, der iværksættes som led i den europæiske beskæftigelsesstrategi som omhandlet i afsnit IX i traktaten, navnlig EMCO's tiltag og dets værktøjer, såsom den fælles evalueringsramme, samt programmet for gensidig læring. Desuden bør Kommissionen med henblik på at skabe synergier sikre, at sekretariatet for netværket af offentlige arbejdsformidlinger samarbejder tæt med EMCO's sekretariat.
- (19) Denne afgørelse overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»Chartret«). Denne afgørelse tilstræber navnlig at sikre fuld overholdelse af retten til adgang til gratis arbejdsformidling og til at fremme anvendelsen af Chartrets artikel 29 —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1296/2013 af 11. december 2013 om et EU-program for beskæftigelse og social innovation (»EaSI«) og om ændring af afgørelse nr. 283/2010/EU om oprettelse af den europæiske mikrofinansieringsfacilitet Progress til fordel for beskæftigelse og social integration (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 238).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1291/2013 af 11. december 2013 om Horisont 2020 — rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020) og om ophævelse af afgørelse nr. 1982/2006/EF (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 104).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Oprettelse af netværket

Der oprettes herved et netværk af offentlige arbejdsformidlinger på EU-plan for perioden fra 17. juni 2014 indtil den 31. december 2020 (»Netværket«). Netværket skal iværksætte de initiativer, som er fastsat i artikel 4.

Netværket skal bestå af:

- a) de offentlige arbejdsformidlinger som udpeget af medlemsstaterne
- b) Kommissionen.

EMCO har observatørstatus.

De medlemsstater, der har subnationale autonome offentlige arbejdsformidlinger, sikrer, at disse er repræsenteret på passende vis i netværkets specifikke initiativer.

Artikel 2

Definitioner af benchlearning

I denne afgørelse og i forbindelse med netværkets aktiviteter forstås ved: »benchlearning«: processen med at skabe en systematisk og integreret forbindelse mellem benchmarking og gensidige læringsaktiviteter; det består i at identificere gode præstationer gennem indikatorbaserede benchmarkingsystemer, herunder dataindsamling, datavalidering datakonsolidering og vurderinger ved hjælp af en passende metodologi, og ved at anvende resultater for konkrete og evidensbase-rede gensidige læringsaktiviteter, herunder modeller for god eller bedste praksis.

Artikel 3

Formål

Formålet med denne afgørelse er at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne på beskæftigelsesområdet gennem netværket inden for de offentlige arbejdsformidlingers ansvarsområder for at bidrage til Europa 2020-strategien og til gennemførelsen af relevante EU-politikker og dermed yde støtte til:

- a) de mest udsatte sociale grupper med høj arbejdsløshed, navnlig ældre arbejdstagere og unge, der ikke er i beskæftigelse eller under uddannelse
- b) anstændigt og bæredygtigt arbejde
- c) mere velfungerende arbejdsmarkeder i EU
- d) identificering af mangler på bestemte kvalifikationer og levering af oplysninger om deres omfang og geografiske fordeling, såvel som bedre matchning af arbejdssøgendes kvalifikationer med arbejdsgivernes behov
- e) bedre integration af arbejdsmarkederne
- f) øget frivillig geografisk og beskæftigelsesmæssig mobilitet på et retfærdigt grundlag for at imødekomme specifikke arbejdsmarkedsbehov
- g) integration af personer, der er udelukket fra arbejdsmarkedet, som en del af bekæmpelsen af social udelukkelse
- h) evaluering og vurdering af aktive arbejdsmarkedsinitiativer og deres effektive gennemførelse.

Artikel 4

Netværkets initiativer

1. Inden for de offentlige arbejdsformidlingers ansvarsområder tager netværket navnlig følgende initiativer:
 - a) udvikling og gennemførelse af evidensbaseret benchlearning i offentlige arbejdsformidlinger på EU-plan for ved hjælp af en passende metodologi at sammenligne resultaterne af deres aktiviteter på følgende områder:
 - i) bidrag til at nedbringe arbejdsløsheden for alle aldersgrupper og for sårbare grupper
 - ii) bidrag til at nedbringe arbejdsløshedens varighed og nedbringe ledigheden for at tackle langvarig og strukturel arbejdsløshed samt social udelukkelse

- iii) besættelse af ledige stillinger (herunder gennem frivillig arbejdskraftmobilitet)
 - iv) kundetilfredshed med de offentlige arbejdsformidlingers tjenester.
- b) ydelse af gensidig bistand enten i form af peer-to-peer- eller gruppeaktiviteter, gennem samarbejde, udveksling af oplysninger, erfaringer og personale mellem netværkets medlemmer, herunder støtte til gennemførelse af landespecifikke henstillinger fra Rådet vedrørende offentlige arbejdsformidlinger efter anmodning fra den pågældende medlemsstat eller offentlige arbejdsformidling
 - c) bidrag til at modernisere og styrke offentlige arbejdsformidlinger på centrale områder i overensstemmelse med de beskæftigelsesmæssige og sociale mål for Europa 2020
 - d) udarbejdelse af rapporter efter anmodning fra enten Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen eller på eget initiativ
 - e) bidrag til gennemførelsen af relevante politikinitiativer
 - f) vedtagelse og gennemførelse af sit årlige arbejdsprogram, der fastlægger dets arbejdsmetoder, resultater og detaljer i forbindelse med gennemførelsen af benchlearning
 - g) fremme og udveksling af bedste praksis vedrørende identificering af unge, der ikke er i beskæftigelse eller under uddannelse, og udvikling af initiativer, der sikrer, at disse unge opnår de nødvendige kvalifikationer for at indtræde og forblive på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til initiativet fastsat i første afsnit, litra a), skal indikatorerne i bilaget anvendes ved benchmarkingen. Netværket skal også deltage aktivt i gennemførelsen af disse aktiviteter ved at dele data, viden og praksis. Medlemsstaterne har fortsat kompetence til at beslutte, om de ønsker på frivillig basis at indgå i yderligere benchlearningaktiviteter på andre områder end dem, der er opregnet i litra a), nr. i)-iv).

2. Netværket skal etablere en rapporteringsmekanisme i forbindelse med initiativerne omhandlet i stk. 1. Denne mekanisme skal indebære, at netværkets medlemmer hvert år aflægger rapport til bestyrelsen.

Artikel 5

Samarbejde

Netværket indleder et samarbejde med de relevante interessenter på arbejdsmarkedet, herunder andre leverandører af arbejdsformidling og, hvor det er hensigtsmæssigt, arbejdsmarkedets parter, organisationer, der repræsenterer arbejdsløse personer eller sårbare grupper, NGO'er, der arbejder inden for beskæftigelse, regionale og lokale myndigheder, det europæiske netværk for politik for livslang vejledning og private arbejdsformidlinger ved at inddrage dem i relevante aktiviteter og møder i netværket og ved at udveksle oplysninger og data.

Artikel 6

Netværkets funktionsmåde

1. Netværket ledes af en bestyrelse, til hvilken medlemsstaterne udpeger et medlem og en suppleant fra topledelsen i deres respektive offentlige arbejdsformidlinger. Kommissionen udpeger også et medlem og en suppleant til bestyrelsen. Suppleanterne til bestyrelsen erstatter medlemmerne, når det er nødvendigt.

EMCO udpeger i henhold til sin forretningsorden et af sine medlemmer til repræsentant, der har observatørstatus i bestyrelsen undtagen i forbindelse med bestyrelsesmøder med begrænset deltagerkreds. Bestyrelsen skal kunne mødes med begrænset deltagerkreds med deltagelse af et medlem pr. medlemsstat og et medlem fra Kommissionen, undtagen når dagsordenspunkter, der vedrører spørgsmål om det årlige arbejdsprogram, drøftes. Bestyrelsens forretningsorden fastsætter nærmere regler om afholdelsen af møder med begrænset deltagerkreds.

2. Bestyrelsen skal udpege en formand og to næstformænd blandt de af dens medlemmer, som er udpeget af en medlemsstat. Formanden repræsenterer netværket. Næstformændene træder i stedet for formanden, når det er nødvendigt.

3. Bestyrelsen vedtager selv sin forretningsorden ved en enstemmig afgørelse. Denne forretningsorden skal indeholde bestyrelsens beslutningsprocedurer og bestemmelser om udpegelse af og mandatperiode for bestyrelsens formand og næstformænd.

4. Bestyrelsen vedtager ved flertalsafgørelse:
 - a) netværkets årlige arbejdsprogram, herunder nedsættelse af arbejdsgrupper og sprogordninger for netværkets møder
 - b) den tekniske ramme for levering af benchmarking- og gensidige læringsaktiviteter, som en del af netværkets årlige arbejdsprogram, herunder benchlearningmetodologien på grundlag af de benchmarkingindikatorer, der er fastsat i bilaget til denne afgørelse, for at sammenligne offentlige arbejdsformidlingers resultater, kontekstvariabler, dataleveringskrav og læringsinstrumenterne i det integrerede program for gensidig læring.
 - c) netværkets årsrapport. Rapporten sendes til Europa-Parlamentet og til Rådet og offentliggøres.
5. Bestyrelsen består af et sekretariat, som Kommissionen stiller til rådighed, og som ligger i Kommissionen. Sekretariatet forbereder i samarbejde med formanden og næstformændene bestyrelsesmøderne, netværkets årlige arbejdsprogram og netværkets årsrapport. Sekretariatet arbejder tæt sammen med EMCO's sekretariat.

Artikel 7

Finansiel støtte til denne tilskyndelsesforanstaltning

De samlede midler til gennemførelsen af denne afgørelse fastlægges som led i Progress/beskæftigelsesafsnittet (EaSI), hvis årlige bevillinger godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den finansielle ramme.

Artikel 8

Ændring af bilaget om benchmarkingindikatorer

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 9 for at ændre bilaget, hvori benchmarkingindikatorerne er fastsat.

Artikel 9

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Den i artikel 8 omhandlede delegation af beføjelser tillægges Kommissionen fra den 17. juni 2014 indtil den 31. december 2020.
3. Den i artikel 8 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 10

Revision

Senest den 18. juni 2017 forelægger Kommissionen en rapport om anvendelsen af denne afgørelse for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget. Rapporten skal navnlig vurdere, i hvilket omfang netværket har bidraget til at nå målene i artikel 3, og om det har løst sine opgaver. Den skal også vurdere, hvordan netværket har udviklet og gennemført benchmarking inden for de områder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iv).

*Artikel 11***Ikrafttræden**

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 12***Adressater**

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

BILAG

BENCHMARKINGINDIKATORER

- A. De kvantitative indikatorer for områderne angivet i artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iv):
- 1) Bidrag til at nedbringe arbejdsløsheden for alle aldersgrupper og for sårbare grupper
 - a) overgang fra arbejdsløshed til beskæftigelse pr. aldersgruppe, køn og kvalifikationsniveau som andel af antallet af registrerede arbejdsløse personer
 - b) antal personer, der forlader de offentlige arbejdsformidlingers registre som andel af registrerede arbejdsløse personer.
 - 2) Bidrag til at nedbringe af arbejdsløshedens varighed og nedbringe ledigheden for at tackle langvarig og strukturel arbejdsløshed samt social udelukkelse
 - a) overgang til beskæftigelse inden for f.eks. 6 og 12 måneders arbejdsløshed pr. aldersgruppe, køn og kvalifikationsniveau som en andel af alle offentlige arbejdsformidlingers registreringer af overgange til beskæftigelse
 - b) optagelse i offentlige arbejdsformidlingers register over arbejdsløse personer som en andel af alle optagne pr. aldersgruppe og køn.
 - 3) Besættelse af ledige stillinger (herunder gennem frivillig arbejdskraftmobilitet)
 - a) besættelse af ledige stillinger
 - b) resultater af Eurostats undersøgelse vedrørende arbejdskraften om den offentlige arbejdsformidlings bidrag til, at den adspurgte har fundet sit nuværende job.
 - 4) Kunders tilfredshed med de offentlige arbejdsformidlingers tjenester
 - a) arbejdssøgendes generelle tilfredshed
 - b) arbejdsgivernes generelle tilfredshed.
- B. Benchmarkingområder gennem kvalitativ intern/ekstern vurdering af præstationsfremmende mekanismer for områder angivet i artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iv):
- 1) strategisk resultatforvaltning
 - 2) udformning af operationelle processer som f.eks. effektiv kanalisering/profilering af arbejdssøgende og skræddersyet anvendelse af aktive arbejdsmarkedsinstrumenter
 - 3) bæredygtig aktivering og forvaltning af overgange
 - 4) forholdet til arbejdsgiverne
 - 5) evidensbaseret udformning og gennemførelse af offentlige arbejdsformidlingers tjenester
 - 6) effektiv forvaltning af partnerskaber med aktører
 - 7) tildeling af offentlige arbejdsformidlingers ressourcer.
-

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

INTERNATIONALE AFTALER

Meddelelse om ikrafttrædelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Tyrkiet om Republikken Tyrkiets deltagelse i Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug

Aftalen mellem Den Europæiske Fællesskab og Republikken Tyrkiet om Republikken Tyrkiets deltagelse i arbejdet i Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug ⁽¹⁾ træder i kraft den 1. juni 2014, idet proceduren i aftalens artikel 10 afsluttedes den 2. maj 2014.

⁽¹⁾ EUT L 323 af 8.12.2007, s. 24.

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS DELEGEREDE FORORDNING (EU) Nr. 574/2014

af 21. februar 2014

om ændring af bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 for så vidt angår den model, der skal anvendes til udarbejdelse af ydeevnedeklarationer for byggevarer

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF ⁽¹⁾, særlig artikel 60, litra e), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Fabrikanter af byggevarer er i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) nr. 305/2011 forpligtet til at udarbejde en ydeevnedeklaration, når en byggevare, som er omfattet af en harmoniseret standard eller stemmer overens med en europæisk teknisk vurdering, som er blevet udstedt for den, bringes i omsætning. Ydeevnedeklarationen udarbejdes i henhold til artikel 6, stk. 4, i forordning (EU) nr. 305/2011 ved hjælp af modellen i bilag III til forordningen.
- (2) I henhold til artikel 60, litra e), i forordning (EU) nr. 305/2011 delegeres Kommissionen beføjelse til at tilpasse bilag III til forordning (EU) nr. 305/2011 for at tage hensyn til den tekniske udvikling.
- (3) Modellen i bilag III til forordning (EU) nr. 305/2011 bør tilpasses for at tage hensyn til den tekniske udvikling, for at tilvejebringe den fleksibilitet, der er nødvendig for visse typer byggevarer og for fabrikanterne, samt for at forenkle ydeevnedeklarationen.
- (4) Desuden viser praktisk erfaring med gennemførelsen af bilag III, at fabrikanterne behøver yderligere retningslinjer om udarbejdelsen af ydeevnedeklarationer for byggevarer i overensstemmelse med gældende lovgivning. Denne vejledning vil også sikre en ensartet og korrekt anvendelse af bilag III.
- (5) Fabrikanterne bør indrømmes en vis fleksibilitet med henblik på udarbejdelsen af ydeevnedeklarationer, forudsat at de klart og sammenhængende formidler de væsentlige oplysninger, der kræves i henhold til artikel 6 i forordning (EU) nr. 305/2011.
- (6) For utvetydigt at identificere den vare, der er omfattet af en deklARATION med hensyn til dets ydeevneniveauer eller -klasser bør producenterne kæde hver enkelt vare sammen med den respektive varetype og et givet sæt ydeevneniveauer eller -klasser ved hjælp af den unikke identifikationskode, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning (EU) nr. 305/2011.
- (7) Formålet med artikel 11, stk. 4, i forordning (EU) nr. 305/2011 er, at alle byggevarer skal kunne identificeres og spores, og fabrikanterne skal derfor angive et type-, parti- eller serienummer. Dette formål opfyldes ikke med en ydeevnedeklaration, som efterfølgende bør anvendes til alle varer, der svarer til den varetype, der er defineret heri. Derfor bør disse oplysninger, jf. artikel 11, stk. 4, ikke indgå i ydeevnedeklarationen.

⁽¹⁾ EUT L 88 af 4.4.2011, s. 5.

- (8) Når de notificerede organer er korrekt identificeret, kan medtagelsen af alle attester eller prøvnings-, beregnings- eller vurderingsrapporter blive omfattende og byrdefuld, men den skaber ikke merværdi for brugerne af de varer, der er omfattet af en ydeevnedeklaration. Fabrikkerne bør derfor ikke være forpligtet til at medtage disse oplysninger i deres ydeevnedekclarationer.
- (9) For at øge hele den europæiske byggesektors effektivitet og konkurrenceevne bør fabrikkerne, som tilvejebringer ydeevnedekclarationer, og som ønsker at anvende forenklingen og vejledningen for at lette tilvejebringelsen af sådanne deklARATIONER, have mulighed for at gøre dette så hurtigt som muligt —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag III til forordning (EU) nr. 305/2011 erstattes af bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Ydeevnedeklarationer, som er udstedt før denne forordnings ikrafttrædelse, og som er i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EU) nr. 305/2011 og det oprindelige bilag III til samme forordning, anses for at være i overensstemmelse med nærværende forordning.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. februar 2014.

På Kommissionens vegne

José Manuel BARROSO

Formand

BILAG

»BILAG III

YDEEVNEDEKLARATION

Nr.

1. Varetypens unikke identifikationskode:
2. Tilsigtet anvendelse:
.....
3. Fabrikant:
.....
4. Bemyndiget repræsentant:
.....
5. System eller systemer til vurdering og kontrol af konstanten af ydeevnen:
- 6a. Harmoniseret standard:
.....
Notificeret organ/notificerede organer:
.....
- 6b. Europæisk vurderingsdokument:
.....
Europæisk teknisk vurdering:
.....
Teknisk vurderingsorgan:
Notificeret organ/notificerede organer:
7. Deklareret ydeevne/deklarerede ydeevner:
.....
8. Relevant teknisk dokumentation og/eller specifik teknisk dokumentation:
.....

Ydeevnen for den vare, der er anført ovenfor, er i overensstemmelse med den deklarerede ydeevne. Denne ydeevne-deklaration er udarbejdet i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 305/2011 på eneansvar af den fabrikant, der er anført ovenfor.

Underskrevet for fabrikanten og på dennes vegne af:

[navn]

[Sted] [dato] den

[Underskrift]

Retningslinjer til udarbejdelse af ydeevnedeklarationen**1. GENERELT**

Disse retningslinjer skal vejlede fabrikanterne om udarbejdelsen af en ydeevnedeklaration, som opfylder kravene i forordning (EU) nr. 305/2011, ved hjælp af modellen i dette bilag (»modellen«).

Disse retningslinjer ikke er en del af de ydeevnedekclarationer, som fabrikanterne skal udarbejde, og skal derfor ikke vedlægges ydeevnedeklarationerne.

Ved udarbejdelsen af en ydeevnedeklaration, skal fabrikanten:

- 1) gengive den tekst og de overskrifter i modellen, som ikke er anført i kantet parentes
- 2) erstatte de blanke felter og kantede parenteser ved at indsætte de nødvendige oplysninger.

Fabrikanter kan i ydeevnedeklarationen også indsætte en henvisning til det websted, hvor en kopi af ydeevnedeklarationen er gjort tilgængelig, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i forordning (EU) nr. 305/2011. Disse oplysninger kan inkluderes efter punkt 8 eller et andet sted, hvor de ikke påvirker læsbarheden og tydeligheden af de obligatoriske oplysninger.

2. FLEKSIBILITET

Hvis de obligatoriske oplysninger, jf. artikel 6 i forordning (EU) nr. 305/2011, anføres på en klar, fyldestgørende og sammenhængende måde, er det under udarbejdelsen af ydeevnedeklarationen muligt at:

- 1) anvende en anden opstilling end i modellen
- 2) kombinere en række punkter i modellen og fremstille dem samlet
- 3) præsentere punkterne i modellen i en anden rækkefølge eller ved at anvende flere tabeller
- 4) udelade visse punkter i modellen, som ikke er relevante for den vare, som ydeevnedeklarationen vedrører. Dette er f.eks. tilfældet, da ydeevnedeklarationen kan baseres enten på en harmoniseret standard eller en europæisk teknisk vurdering, som er udstedt for varen, hvorved det andet alternativ ikke længere er relevant. Disse udeladelser kan også vedrøre punkter om den bemyndigede repræsentant eller anvendelsen af den passende tekniske dokumentation og den specifikke tekniske dokumentation.
- 5) præsentere disse punkter uden nummerering.

Hvis en fabrikant ønsker at udstede en kombineret ydeevnedeklaration, der dækker forskellige variationer af en varetype, skal mindst følgende oplysninger angives særskilt og klart for alle varettyper: Ydeevnedeklarationens nummer, identifikationskoden i punkt 1 og den deklarerede ydeevne/de deklarerede ydeevner under punkt 7.

3. RETNINGSLINJER TIL UDEFYLDELSE AF FORMULAREN

Punkt i modellen	Instruks
Ydeevnedeklarationens nummer	Der er tale om ydeevnedekclarations referencenummer, jf. artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 305/2011. Valget af nummeret er overladt til fabrikanten. Dette nummer kan være det samme som varettypens unikke identifikationskode, der er anført i punkt 1 i modellen.

Punkt i modellen	Instruks
Punkt 1	Anfør varetypens unikke identifikationskode, jf. artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning (EU) nr. 305/2011. I artikel 9, stk. 2 i forordning (EU) nr. 305/2011 kædes fabrikantens unikke identifikationskode, som efterfølger CE-mærkningen, sammen med varens type og således med niveauet eller klassen for den ydeevne, der gælder for en byggevare, som anført i ydeevnedeklarationen. For modtagere af byggevarer, især for slutbrugerne, vil det være nødvendigt utvetydigt at kunne identificere disse ydeevneniveauer eller -klasser for en bestemt vare. Derfor bør fabrikanten kæde alle byggevarer, for hvilke der er udarbejdet en ydeevnedeklaration, sammen med den respektive varetype og et givet sæt ydeevneniveauer eller -klasser ved hjælp af den unikke identifikationskode, der også anvendes som reference, jf. artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning (EU) nr. 305/2011.
Punkt 2	Anfør byggevarens tilsigtede anvendelse, eller evt. en liste over tilsigtede anvendelser som forudset af fabrikanten i overensstemmelse med den gældende harmoniserede tekniske specifikation.
Punkt 3	Anfør fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse som krævet i henhold til artikel 11, stk. 5, i forordning (EU) nr. 305/2011.
Punkt 4	Dette punkt medtages og udfyldes kun, hvis der er udnævnt en bemyndiget repræsentant. I så tilfælde anføres navn og kontaktadresse på den bemyndigede repræsentant, hvis beføjelser omfatter opgaverne i artikel 12, stk. 2, i forordning (EU) nr. 305/2011.
Punkt 5	Anfør nummeret på det gældende system eller de gældende systemer til vurdering og kontrol af byggevarens ydeevnes konstans (AVCP), jf. bilag V til forordning (EU) nr. 305/2011. Anvendes der flere systemer, anføres de alle her.
Punkt 6a og 6b	Da en fabrikant kan udarbejde en ydeevnedeklaration udelukkende på grundlag af enten en harmoniseret standard eller en europæisk teknisk vurdering, som er udstedt for varen, bør disse to forskellige situationer i punkt 6a og 6b behandles som alternativer, men kun en af dem kan anvendes i en given ydeevnedeklaration. I punkt 6a, dvs. når en ydeevnedeklaration er baseret på en harmoniseret standard, anføres følgende: a) referencenummeret på den harmoniserede standard og dennes udstedelsesdato (dateret reference) og b) identifikationsnummeret på det/de notificerede organ/organer. Når navnet på det/de notificerede organ/organer anføres, er det vigtigt, at betegnelsen anføres på originalsproget uden oversættelse til andre sprog. I punkt 6b, dvs. når en ydeevnedeklaration er baseret på en europæisk teknisk vurdering, der er udstedt for varen, anføres følgende: a) nummeret på det europæiske vurderingsdokument og dets udstedelsesdato b) nummeret på den europæiske vurdering og dens udstedelsesdato c) navnet på det tekniske vurderingsorgan og d) identifikationsnummeret på det/de notificerede organ/organer.

Punkt i modellen	Instruks
Punkt 7	Under dette punkt skal ydeevnedeklarationen indeholde følgende: a) de væsentlige egenskaber som fastsat i de harmoniserede tekniske specifikationer for den eller de tilsigtede anvendelser, der er anført i punkt 2, og b) for hver af de væsentlige egenskaber, den deklarerede ydeevne, efter niveau eller klasse eller i en beskrivelse i forbindelse med denne egenskab eller for egenskaber, for hvilke der ikke deklareres nogen ydeevne, anvendes bogstaverne »NPD« (No Performance Determined — ingen ydeevne fastlagt). I dette punkt kan der indsættes tabeller indeholdende forbindelserne mellem de harmoniserede tekniske specifikationer og de systemer for vurdering og kontrol af ydeevnens konstans der er anvendt i forbindelse med hver af varens væsentlige egenskaber, og ydeevnen i forhold til hver af de væsentlige egenskaber. Ydeevnen angives klart og tydeligt. Ydeevnen kan således ikke beskrives i ydeevnedeklarationen udelukkende ved at indsætte en beregningsmetode, der skal anvendes af modtagerne. Desuden skal de ydeevneniveauer eller -klasser, der fremgår af referencedokumenterne, gengives i selve ydeevnedeklarationen og kan dermed ikke udtrykkes udelukkende ved at indsætte henvisninger til disse dokumenter til ydeevnedeklarationen. Ydeevnen for især en byggevares strukturelle adfærd kan imidlertid udtrykkes ved henvisning til den pågældende produktionsdokumentation eller strukturelle konstruktionsberegninger. I så fald vedlægges de relevante dokumenter ydeevnedeklarationen.
Punkt 8	Dette punkt medtages i en ydeevnedeklaration, hvis der er anvendt specifik teknisk dokumentation og/eller relevant teknisk dokumentation i overensstemmelse med artikel 36-38 i forordning (EU) nr. 305/2011 med henblik på at angive de krav, som varen opfylder. I så fald skal ydeevnedeklaration under dette punkt indeholde følgende: a) referencenummeret for den specifikke og/eller relevante tekniske dokumentation, der er anvendt, og b) de krav, varen opfylder.
Underskrift	Udfyld pladsen i den kantede parentes med de ønskede oplysninger og underskriften.«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. 575/2014**af 27. maj 2014****om ændring af forordning (EU) nr. 383/2012 om indførelse af tekniske forskrifter for kørekort, som er udstyret med et lagermedium (mikrochip)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekørt ⁽¹⁾, særlig artikel 1, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionens forordning (EU) nr. 383/2012 ⁽²⁾ finder anvendelse på kørekort, som er udstyret med en mikrochip, og fastsætter en række tekniske forskrifter.
- (2) Punkt III.4.2 i bilag III til forordning (EU) nr. 383/2012 fastlægger et nummereringssystem for EU-typegodkendelser, som består af et særligt nummer, der kendetegner den medlemsstat, som har meddelt EF-typegodkendelsen.
- (3) Som følge af Kroatiens tiltrædelse af Unionen skal der fastlægges et særligt nummer for landet, som er i overensstemmelse med FN/ECE-nummereringssystemet for typegodkendelser.
- (4) Forordning (EU) nr. 383/2012 bør derfor ændres.
- (5) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Kørekortudvalget —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Punkt III.4.2 i bilag III til forordning (EU) nr. 383/2012 erstattes af teksten i bilaget til nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. maj 2014.

På Kommissionens vegne

José Manuel BARROSO

Formand⁽¹⁾ EUT L 403 af 30.12.2006, s. 18.⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 383/2012 af 4. maj 2012 om indførelse af tekniske forskrifter for kørekort, som er udstyret med et lagermedium (mikrochip) (EUT L 120 af 5.5.2012, s. 1).

BILAG

Pkt. III.4.2 i bilag III til forordning (EU) nr. 383/2012 affattes således:

»III.4.2 Nummereringssystem

Nummereringssystemet, der anvendes i forbindelse med EU-typegodkendelser, består af:

- a) Bogstavet »e« efterfulgt af den talkombination, der kendetegner den medlemsstat, som har meddelt EU-typegodkendelsen:
 1. for Tyskland
 2. for Frankrig
 3. for Italien
 4. for Nederlandene
 5. for Sverige
 6. for Belgien
 7. for Ungarn
 8. for Tjekkiet
 9. for Spanien
 11. for Det Forenede Kongerige
 12. for Østrig
 13. for Luxembourg
 17. for Finland
 18. for Danmark
 19. for Rumænien
 20. for Polen
 21. for Portugal
 23. for Grækenland
 24. for Irland
 25. for Kroatien
 26. for Slovenien
 27. for Slovakiet
 29. for Estland
 32. for Letland
 34. for Bulgarien
 36. for Litauen
 49. for Cypern
 50. for Malta.
- b) Bogstaverne DL med en foranstillet bindestreg og efterfulgt af løbenummeret (to cifre) på denne forordning eller den seneste større tekniske ændring af denne forordning. Denne forordnings løbenummer er 00.
- c) Et særligt identifikationsnummer for EU-typegodkendelsen, som tildeles af den udstedende medlemsstat.

Eksempel på det anvendte nummereringssystem ved EU-typegodkendelser: e50-DL00 12345

Godkendelsesnummeret lagres i mikrochippens DG 1 på hvert enkelt kørekort, der er udstyret med en sådan mikrochip.»

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) Nr. 576/2014**af 27. maj 2014****om faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) ⁽¹⁾,under henvisning til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 af 7. juni 2011 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår frugt og grøntsager og forarbejdede frugter og grøntsager ⁽²⁾, særlig artikel 136, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 fastsættes der på basis af resultatet af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguayrunden kriterier for Kommissionens fastsættelse af faste importværdier for tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i del A i bilag XVI til nævnte forordning.
- (2) Der beregnes hver arbejdsdag en fast importværdi i henhold til artikel 136, stk. 1, i gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 under hensyntagen til varierende daglige data. Derfor bør nærværende forordning træde i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier som omhandlet i artikel 136 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 fastsættes i bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. maj 2014.

På Kommissionens vegne

For formanden

Jerzy PLEWA

Generaldirektør for landbrug og udvikling af landdistrikter

⁽¹⁾ EUT L 299 af 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 157 af 15.6.2011, s. 1.

BILAG

Faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)		
KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	AL	45,8
	MA	33,4
	MK	75,5
	TR	68,5
	ZZ	55,8
0707 00 05	AL	36,9
	MK	39,9
	TR	119,9
0709 93 10	ZZ	65,6
	MA	29,9
	TR	111,2
0805 10 20	ZZ	70,6
	EG	41,2
	MA	41,0
0805 50 10	TR	49,7
	ZZ	44,0
	TR	121,8
0808 10 80	ZA	139,4
	ZZ	130,6
	AR	104,4
	BR	97,8
	CL	95,3
	CN	98,7
	MK	26,7
	NZ	138,9
	US	185,4
	ZA	105,3
	ZZ	106,6

⁽¹⁾ Landefortegnelse fastsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1833/2006 (EUT L 354 af 14.12.2006, s. 19). Koden »ZZ« = »anden oprindelse«.

AFGØRELSER

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE

af 27. maj 2014

om ændring af afgørelse 2011/166/EU om etablering af et SHARE-ERIC

(2014/302/EU)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 723/2009 af 25. juni 2009 om fællesskabsrammebestemmelser for et konsortium for en europæisk forskningsinfrastruktur (ERIC) ⁽¹⁾, særlig artikel 11, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Undersøgelsen om sundhed, aldring og pensionering i Europa som et konsortium for en europæisk forskningsinfrastruktur (SHARE-ERIC) blev etableret ved Kommissionens afgørelse 2011/166/EU ⁽²⁾.
- (2) SHARE-ERIC's vedtægter, der er knyttet som bilag til afgørelse 2011/166/EU, fastsætter, at det vedtægtsmæssige hjemsted skal overføres til Tyskland, så snart de tyske myndigheder har fremlagt den nødvendige erklæring, jf. artikel 5, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 723/2009.
- (3) Efter de tyske myndigheders fremlæggelse af erklæringen fremsendte SHARE-ERIC den 21. september 2013 et forslag til Kommissionen om ændring af vedtægterne i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 723/2009.
- (4) Adskillige ændringer, herunder den ændring, som tager højde for overførslen af det vedtægtsmæssige hjemsted til Tyskland, er trådt i kraft, jf. artikel 11, stk. 4, i forordning (EF) nr. 723/2009.
- (5) Andre ændringer vedrørende ejerskab, udbredelse af SHARE-ERIC-oplysninger og skattefritagelser som følge af overførsel af hjemstedet til Tyskland kræver Kommissionens godkendelse.
- (6) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra det udvalg, der er nedsat ved artikel 20 i forordning (EF) nr. 723/2009 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

SHARE-ERIC's vedtægter, der er knyttet som bilag til afgørelse 2011/166/EU, ændres i overensstemmelse med bilaget til nærværende afgørelse.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. maj 2014.

På Kommissionens vegne

José Manuel BARROSO

Formand

⁽¹⁾ EUT L 206 af 8.8.2009, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2011/166/EU af 17. marts 2011 om etablering af et SHARE-ERIC (EUT L 71 af 18.3.2011, s. 20).

BILAG

SHARE-ERIC's vedtægter ændres som følger:

1. Artikel 11, stk. 2, affattes således:

»2) SHARE-ERIC ejer undersøgelsen og alle dertil hørende data, herunder add-ons certificeret af SHARE, meta- og paradata, alle adresse- og linkfiler og alle intellektuelle ejendomsrettigheder, der hidrører fra gennemførelsen af undersøgelsen.«

2. Artikel 12, stk. 1, affattes således:

»1) SHARE-ERIC formidler straks efter datarensning, imputering og dokumentation og under hensyntagen til international og national lovgivning om privatlivets fred de indsamlede data til forskersamfundet.«

3. Artikel 13 ændres således:

a) Stk. 4 affattes således:

»4) Skattefritagelser på grundlag af artikel 143, stk. 1, litra g), og artikel 151, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112/EF og i henhold til artikel 50 og 51 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 (*) gælder for køb af varer og tjenesteydelser til SHARE-ERIC's tjenestebrug, som anskaffes og betales af SHARE-ERIC, og hvor det momsbeløb, der skal refunderes, overstiger i alt 25 EUR per faktura. De enkelte medlemmers indkøb er ikke omfattet af disse fritagelser.

Første afsnit finder dog ikke anvendelse, hvis det fordrejer konkurrencevilkårene.

(*) EUT L 77 af 23.3.2011, s. 1.«

b) Som punkt 5 og 6 indsættes:

»5) Punktafgiftspligtige varer som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b) og c), i Rådets direktiv 2008/118/EF (*) kan fritages for punktafgifter i overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, litra b), i dette direktiv, forudsat at disse punktafgiftspligtige varer udelukkende er bestemt til SHARE-ERIC's tjenestebrug og anskaffes og betales af SHARE-ERIC.

Fritagelse for betaling af punktafgifter kan ikke indrømmes for punktafgiftspligtige varer, der er beregnet til SHARE-ERIC's ansatte eller tredjemands personlige brug.

6) Afgifter på energiprodukter og elektricitet som defineret i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 2008/118/EF kan tilbagebetales i henhold til artikel 12, stk. 1, litra b), og artikel 12, stk. 2, i dette direktiv, under forudsætning af, at disse energiprodukter og elektriciteten er beregnet til SHARE-ERIC's tjenestebrug, anskaffes og betales af SHARE-ERIC, og at det momsbeløb, der skal refunderes, overstiger i alt 25 EUR per faktura.

Der kan ikke indrømmes fritagelse for punktafgifter på energiprodukter eller elektricitet, som er beregnet til SHARE-ERIC's ansatte eller tredjemands personlige brug.

(*) EUT L 9 af 14.1.2009, s. 12.«

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANKS AFGØRELSE**af 20. februar 2014****om forbuddet mod monetær finansiering og de nationale centralbankers forrentning af statslige indskud****(ECB/2014/8)****(2014/303/EU)**

STYRELSESRÅDET FOR DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 132, stk. 1, andet led,

under henvisning til statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, særlig artikel 34.1, andet led, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 271, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 35.6 i statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, sammenholdt med niende betragtning i Rådets forordning (EF) nr. 3603/93 ⁽¹⁾, har Styrelsesrådet mandat til at vurdere, hvorvidt de nationale centralbanker opfylder deres forpligtelser i henhold til traktaterne. Med henblik herpå overvåger Styrelsesrådet de nationale centralbankers overholdelse af forbuddet mod monetær finansiering i artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Denne afgørelse har til formål at præcisere de kriterier, som Den Europæiske Centralbank (ECB) anvender vedrørende forrentningen af statens og de offentlige myndigheders indskud hos deres centralbank, i forhold til traktatens forbud mod monetær finansiering med henblik på Styrelsesrådets oven for nævnte overvågningsrolle.
- (2) For at overvåge overholdelsen af forbuddet mod monetær finansiering i artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal ECB tage højde for forrentningen af statslige indskud, som ikke bør være højere end forrentningen, der er baseret på de relevante pengemarkedsrenter. Denne afgørelse specificerer de markedsrenter, der fungerer som loft for forrentningen af statslige indskud, og som der vil blive taget højde for i forbindelse med overvågningen af opfyldelsen af traktaten fra den 1. december 2014 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

*Artikel 1***Definitioner**

I denne afgørelse forstås ved:

- a) »statslig«: alle offentlige enheder, der er nævnt i traktatens artikel 123, som fortolket i lyset af forordning (EF) nr. 3603/93, undtagen offentligt ejede kreditinstitutter, som i forbindelse med forsyningen med reserver fra de nationale centralbanker, skal have samme behandling af de nationale centralbanker og ECB som private kreditinstitutter
- b) »statslige indskud«: indlån på anfordring og tidsindskud, som de nationale centralbanker accepterer fra staten

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3603/93 af 13. december 1993 om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddene i traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1 (EFT L 332 af 31.12.1993, s. 1).

- c) »usikret dag-til-dag markedsrente«: i) med henblik på indlån på anfordring i euro, EONIA (euro overnight index average), og med henblik på indlån på anfordring i en anden valuta, en tilsvarende rente
- d) »sikret markedsrente«: i) med henblik på tidsindskud i euro, EUREPO (euro repo market offered rate) med en tilsvarende løbetid, hvis en sådan er tilgængelig, og ii) med henblik på tidsindskud i en anden valuta, en tilsvarende rente.

Artikel 2

Forrentning af statslige indskud og overholdelse af forbuddet mod monetær finansiering

1. Med henblik på overvågning af overholdelsen af forbuddet mod monetær finansiering gælder følgende lofter for forrentningen af statslige indskud hos de nationale centralbanker:
 - a) for indlån på anfordring: den usikrede dag-til-dag markedskurs,
 - b) for tidsindskud: den sikrede markedsrente, eller hvis denne ikke er tilgængelig, den usikrede dag-til-dag markedsrente.
2. Overholdelse af lofterne i stk. 1 vurderes i lyset af alle relevante fakta for det enkelte tilfælde.

Artikel 3

Ikrafttræden

1. ECB anvender bestemmelserne i denne afgørelse fra den 1. december 2014.
2. Denne afgørelse træder i kraft den 22. februar 2014.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 20. februar 2014.

Mario DRAGHI
Formand for ECB

RETNINGSLINJER

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANKS RETNINGSLINJE

af 20. februar 2014

om de nationale centralbankers indenlandske operationer i forbindelse med forvaltningen af aktiver og passiver

(ECB/2014/9)

(2014/304/EU)

STYRELSESRÅDET FOR DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 127, stk. 2, første led,

under henvisning til statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, særlig artikel 12.1 og 14.3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at kunne gennemføre den fælles pengepolitik er det nødvendigt, at Den Europæiske Centralbank (ECB) specificerer de generelle principper, som de nationale centralbanker i de medlemsstater, der har euroen som valuta, (herefter de "nationale centralbanker") skal følge, når de udfører indenlandske operationer vedrørende aktiver og passiver på eget initiativ. Sådanne operationer bør ikke berøre den fælles pengepolitik.
- (2) De genkøbsforretninger, som de nationale centralbanker indgår med nationale centralbanker uden for Eurosystemet, kan have betydning for eurolikviditeten og derfor den fælles pengepolitik, når de aktiveres. For bedre at kunne sikre den fælles pengepolitikens integritet besluttede Styrelsesrådet derfor den 22. oktober 2009, at dets forudgående godkendelse var påkrævet for visse likviditetsordninger, som de nationale centralbanker indgik med nationale centralbanker uden for Eurosystemet.
- (3) Begrænsningerne på forrentningen af statslige indskud hos de nationale centralbanker, når de optræder som fiskale agenter i henhold til artikel 21.2 i statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank (herefter »ESCB-statuten«), skal specificeres for at bevare integriteten af den fælles pengepolitik og for at give incitament til at statslige indskud placeres på markedet, for således at fremme forvaltningen af likviditet og gennemførelsen af pengepolitikken i Eurosystemet. Indførelsen af et loft for forrentningen af statslige indskud, der er baseret på pengemarkedsrenter, fremmer derudover ECB's overvågning af, hvorvidt de nationale centralbanker overholder forbuddet mod monetær finansiering i overensstemmelse med traktatens artikel 271, litra d).
- (4) I lyset af den ekstraordinære og midlertidige karakter af de statslige indskud, der er knyttet til et støtteprogram fra Den Europæiske Union/Den Internationale Valutafond og andre tilsvarende finansielle støtteprogrammer, bør de gældende procedurer ikke begrænse muligheden for, at staten fortsat kan opbevare indskud hos sin nationale centralbank, ikke mindst fordi opbevarelsen af sådanne indskud kan udgøre en del af betingelserne for det pågældende program. Fritagelsen af sådanne indskud fra tærskelbeløbet berører ikke den fælles pengepolitik i samme omfang som opbevarelsen af statslige indskud i andre medlemsstater, der har euroen som valuta, —

VEDTAGET DENNE RETNINGSLINJE:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne retningslinje finder anvendelse på alle operationer vedrørende beløb i euro, som de nationale centralbanker udfører, herunder operationer, der udføres af de nationale centralbanker enten som for egen regning eller som befuldmægtiget på vegne af tredjemand eller for egen regning og som befuldmægtiget på samme tid. Følgende operationer er ikke omfattet af denne retningslinje:

- a) stående faciliteter og operationer, der udføres af de nationale centralbanker på ECB's initiativ, og navnlig operationer, der udføres i overensstemmelse med retningslinje ECB/2011/14 ⁽¹⁾
- b) transaktioner i ædelmetaller og valutaoperationer over for euroen, som er omfattet af retningslinje ECB/2003/12 ⁽²⁾
- c) operationer, som de nationale centralbanker udfører, der vedrører likviditetsstøtte i en krisesituation.

2. Artikel 7 og 8 finder ikke anvendelse på operationer, som de nationale centralbanker udfører:

- a) når de optræder som fiskale agenter i henhold til ESCB-statuttens artikel 21.2
- b) vedrørende deres administration eller deres personale i henhold til ESCB-statuttens artikel 24
- c) når de forvalter en pensionsfond for deres personale
- d) når de driver en indskudsordning for deres personale eller andre kunder
- e) i forbindelse med overførsel af deres overskud til staten.

Operationer, der udføres af en national centralbanks personalepensionsfond, som forvaltes af en selvstændig institution, er undtaget fra artikel 6 og 9. Ydermere finder kravene i artikel 6 og 9 til efterfølgende indberetning ikke anvendelse på operationer, der udføres af de nationale centralbanker vedrørende deres administration eller indskudstransaktioner vedrørende løbende konti, som personalet eller andre kunder har hos de nationale centralbanker.

3. Med undtagelse af kravene til efterfølgende indberetning i artikel 6, stk. 1, finder denne retningslinje ikke anvendelse på operationer inden for rammerne af Eurosystemets tjenesteydelser vedrørende forvaltning af valutareserver.

4. Uden at berøre stk. 1 ovenfor finder artikel 5 og 11 anvendelse på statslige indskud denomineret i euro eller i fremmed valuta.

Artikel 2

Definitioner

I denne retningslinje forstås ved:

- a) »genkøbsforretning«: en aftale, hvorved en national centralbank og en national centralbank uden for euroområdet indgår en eller flere specifikke genkøbstransaktioner. I en genkøbstransaktion aftaler en part at købe (eller sælge) værdipapirer denomineret i euro fra (til) den anden part mod betaling af en aftalt pris i euro på handelsdagen og aftaler samtidig at sælge (købe) tilsvarende værdipapirer til (fra) den anden part mod betaling af en aftalt pris i euro på udløbsdagen,
- b) »staten«: alle offentlige enheder i en medlemsstat eller offentlige enheder i EU, der er nævnt i traktatens artikel 123, som fortolket i lyset af forordning (EF) nr. 3603/93 ⁽³⁾, undtagen offentligt ejede kreditinstitutter, som i forbindelse med forsyningen af reserver fra de nationale centralbanker, skal have samme behandling af de nationale centralbanker og ECB som private kreditinstitutter,

⁽¹⁾ Retningslinje ECB/2011/14 af 20. september 2011 om Eurosystemets pengepolitiske instrumenter og procedurer (EUT L 331 af 14.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Retningslinje ECB/2003/12 af 23. oktober 2003 om de deltagende medlemsstats transaktioner med deres arbejdsbeholdninger i udenlandske valutaer i henhold til artikel 31.3 i statuttens for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank (EUT L 283 af 31.10.2003, s. 81).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3603/93 af 13. december 1993 om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddene i traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, (EFT L 332 af 31.12.1993, s. 1).

- c) »statslige indskud«: indlån på anfordring og tidsindskud, som de nationale centralbanker modtager fra staten, herunder indskud i fremmed valuta,
- d) »usikret dag-til-dag markedsrente«: a) med henblik på indlån på anfordring i indenlandsk valuta, EONIA (euro overnight index average), b) med henblik på indlån på anfordring i en fremmed valuta, en tilsvarende rente,
- e) »sikret markedsrente«: a) med henblik på tidsindskud i indenlandsk valuta, EUREPO (euro repo market offered rate) med en tilsvarende løbetid, hvis en sådan er tilgængelig, og b) med henblik på tidsindskud i fremmed valuta, en tilsvarende rente,
- f) »bruttonationalprodukt«: værdien af en økonomis samlede produktion af varer og tjenester, minus forbrug i produktionen, plus skatter af produkter og import netto, i en specificeret periode,
- g) »indlånsfacilitet«: Den forudfastsatte rente, der gælder for de modparter, der anvender Eurosystemets indlånsfacilitet til at foretage indlån på anfordring hos en national centralbank.

Artikel 3

Organisatoriske spørgsmål

1. De nationale centralbanker træffer passende foranstaltninger for at muliggøre, at modparter kan skelne mellem de operationer, som de nationale centralbanker udfører i henhold til denne retningslinje, og de operationer for Det Europæiske System af Centralbanker, som de nationale centralbanker udfører i overensstemmelse med de instrumenter og procedurer, der er specificeret i retningslinje ECB/2011/14, og Direktionen foretager en overvågning heraf.
2. De nationale centralbanker træffer passende foranstaltninger for at sikre, at de nationale centralbanker ikke anvender fortrolige pengepolitiske oplysninger i forbindelse med udførelsen af de operationer, der er omfattet af denne retningslinje.
3. De nationale centralbanker underretter ECB om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 1 og 2.

Artikel 4

Forudgående godkendelse af genkøbsforretninger med nationale centralbanker uden for Eurosystemet

1. Før de nationale centralbanker indgår genkøbsforretninger med nationale centralbanker uden for Eurosystemet, skal de fremlægge disse aftaler for ECB til Styrelsesrådets forudgående godkendelse.
2. De nationale centralbanker fremlægger deres anmodninger om forudgående godkendelse for ECB så tidligt som muligt forud for datoen for indgåelsen af genkøbsforretningen. Anmodningen skal som minimum indeholde følgende oplysninger:
 - a) identiteten af modparten i genkøbsforretningen
 - b) genkøbsforretningens formål
 - c) så vidt det er muligt, beløb og datoer for de specifikke genkøbstransaktioner, det forventede aggregerede beløb for disse transaktioner
 - d) genkøbsforretningens løbetid og, i det omfang det er tilgængeligt, løbetiden for de konkrete genkøbstransaktioner, der skal indgås
 - e) alle øvrige oplysninger, som den nationale centralbank, der fremlægger anmodningen, finder relevante.
3. Styrelsesrådet besvarer alle anmodninger snarest muligt og ikke senere end 40 forretningsdage efter modtagelse af anmodningen.
4. Når Styrelsesrådet modtager en anmodning om forudgående godkendelse, skal det tage højde for:
 - a) det primære mål om at sikre pengepolitikens integritet
 - b) bevarelsen af Eurosystemets effektive forvaltning af eurolikviditeten

- c) en koordineret tilgang inden for Eurosystemet for så vidt angår udførelsen af genkøbstransaktioner med nationale centralbanker uden for Eurosystemet
 - d) lige vilkår for alle kreditinstitutter med hjemsted i en medlemsstat, der har euroen som valuta.
5. Hvis Styrelsesrådet finder, at en genkøbsforretning ikke vil være i overensstemmelse med målene i stk. 4, kan det enten kræve, at genkøbsforretningen, der skal godkendes, skal:
- a) indgås på en senere dato end oprindelig fastsat, eller
 - b) underlægges konkrete ændringer og genfremlægges til godkendelse, før den kan indgås af den pågældende nationale centralbank.
6. Styrelsesrådet bestræber sig på at imødekomme de nationale centralbankers anmodninger om forudgående godkendelse og tager samtidig højde for principperne om proportionalitet og ikke-forskelsbehandling.

Artikel 5

Begrænsninger af forrentningen af statslige indskud

1. Forrentningen af statslige indskud er underlagt følgende loft:
- a) den usikrede dag-til-dag markedsrente for indlån på anfordring,
 - b) den sikrede markedsrente, eller hvis denne ikke er tilgængelig, den usikrede dag-til-dag markedsrente for tidsindskud.
2. På enhver kalenderdag skal den samlede mængde af indlån på anfordring og tidsindskud fra alle stater hos en national centralbank, der overskrider den højeste af følgende begrænsninger: a) 200 millioner EUR, eller b) 0,04 % af brutto-nationalproduktet i den medlemsstat, i hvilken den nationale centralbank har hjemsted, forrentes med nul procent.
3. Statslige indskud, der er knyttet til et støtteprogram fra Den Europæiske Union/Den Internationale Valutafond og andre tilsvarende finansielle støtteprogrammer, og som opbevares på konti hos de nationale centralbanker, er underlagt stk. 1, men de indgår ikke i beregningen af tærskelbeløbet i stk. 2.

Artikel 6

Indberetning

1. De nationale centralbanker orienterer på forhånd ECB om den samlede likviditetsvirkning netto af de indenlandske operationer i forbindelse med forvaltningen af aktiver og passiver inden for Eurosystemets generelle rammer for likviditetsforvaltning. Den nationale centralbank medtager overførslen af dets overskud til staten i dets prognose over de autonome likviditetsfaktorer, mindst en uge forud for det tidspunkt, hvor overførslen finder sted. Den nationale centralbank skal endvidere gennem passende foranstaltninger sikre, at investeringsoperationer og indskudsordninger ikke resulterer i likviditetsvirkninger, som ikke kan forudsiges præcist.
2. De nationale centralbanker indberetter efterfølgende en gang om måneden til ECB detaljerne for de operationer, som de har udført i den foregående måned, og anvender formatet til efterfølgende indberetning i bilag II til denne retningslinje. For så vidt angår den månedlige efterfølgende indberetning, finder en general tærskel på 500 millioner EUR anvendelse på den månedlige omsætning for hver kategori i bilag II, hvor transaktioner indgår i beregningen af tærsklen som følger:
- a) Bruttosummen for køb, salg og indfrielse for hver af følgende kategorier:
 - i) investeringsoperationer
 - ii) forvaltningen af pensionsfonde
 - iii) aktiviteter udført som befuldmægtiget
 - b) Bruttosummen af långivning og låntagning af værdipapirer i følgende kategorier:
 - i) værdipapirlån, og
 - ii) genkøbstransaktioner

- c) Bruttosummen af kreditgivning og indskud i kategorien for kredit- og indskudsordninger,
- d) Beløbet for hver af følgende kategorier:
 - i) forpligtelser over for tredjeparter, og
 - ii) overførsler og tilskud.

Hvis bruttosummen for transaktionerne i en kategori ligger under den pågældende tærskel, udfylder de nationale centralbanker feltet i indberetningsformatet med nul, svarende til de tilfælde, hvor ingen transaktioner har fundet sted. De nationale centralbanker kan vælge at fortsætte indberetningen af alle deres transaktioner til ECB, selv om tærsklen for en eller flere kategorier ikke er nået (fuld indberetning).

For transaktioner i euro, som er udført inden for rammerne af Eurosystemets tjenesteydelser vedrørende forvaltning af valutareserver, skal de nationale centralbanker i tillæg hertil opfylde alle yderligere indberetningskrav.

3. Hvis indberetningskravene afslører, at den enkelte nationale centralbanks operationer i forbindelse med forvaltningen af aktiver eller passiver er i strid med kravene til den fælles pengepolitik, kan ECB give den nationale centralbank konkrete instrukser for dennes adfærd vedrørende forvaltningen af aktiver og passiver.

Artikel 7

Tærskler

1. Operationer ud over tærsklen i bilag I til denne retningslinje må ikke udføres uden ECB's forudgående godkendelse. Denne tærskel gælder også for genkøbstransaktioner uden at berøre proceduren for forudgående godkendelse af genkøbsforretninger i artikel 4.
2. I tillæg til tærsklen for daglige aggregerede operationer i bilag I til denne retningslinje kan ECB specificere og anvende yderligere tærskler for de nationale centralbankers kumulerede køb eller salg af aktiver og passiver i løbet af et konkret tidsrum.
3. Styrelsesrådet kan til enhver tid ændre tærsklen i bilag I til denne retningslinje.

Artikel 8

Procedure for anmodning om og tildeling af forudgående godkendelse

1. De nationale centralbanker fremsender deres anmodninger om forudgående godkendelse så lang tid i forvejen som muligt. Hvis en operation skal afvikles samme dag eller den næste forretningsdag, skal ECB have sådanne anmodninger i hænde senest kl. 9 (!) på den planlagte handelsdag. For så vidt angår andre operationer, skal ECB have anmodningen i hænde senest kl. 11 på den planlagte handelsdag.
2. Den nationale centralbanks anmodning skal ske i overensstemmelse med bilag III til denne retningslinje. Hvis en transaktion, for hvilken der er blevet anmodet om og tildelt forudgående godkendelse, ikke finder sted i overensstemmelse med den forudgående godkendelse, underretter de nationale centralbanker straks ECB.
3. I særlige omstændigheder kan de nationale centralbanker, der udfører værdipapirudlånstransaktioner mod sikkerhedsstillelse, hvor markedsdeltagerne ikke er i stand til at tilvejebringe specifikke værdipapirer, også fremsende deres anmodninger sent på eftermiddagen til sen forudgående godkendelse samme dag.
4. ECB skal besvare en national centralbanks anmodning om forudgående godkendelse snarest muligt, og en anmodning om sen forudgående godkendelse samme dag skal ske omgående. For så vidt angår operationer, der skal afvikles på handelsdagen eller den næste forretningsdag, skal ECB besvare anmodningen senest kl. 10.15 på den planlagte handelsdag. For så vidt angår andre operationer, skal ECB besvare anmodningen senest kl. 13 på den planlagte handelsdag. Hvis en national centralbank ikke har modtaget svar inden udløb af denne frist, og efter at have kontrolleret, at ECB modtog dens anmodning, og at et svar ikke er blevet afsendt, kan centralbanken fra kl. 13.15 antage, at godkendelsen er blevet tildelt.

(!) Alle angivelser af tidspunkter er under henvisning til CET, som tager højde for ændring til centraleuropæisk sommertid.

5. ECB vurderer alle anmodninger med henblik på at sikre overensstemmelse med Eurosystemets fælles pengepolitik, under henvisning til både virkningen af den enkelte nationale centralbanks operationer og den aggregerede virkning af sådanne operationer i de medlemsstater, der har euroen som valuta. ECB bestræber sig på at imødekomme anmodningerne fra de nationale centralbanker uden at berøre ovenstående.

Artikel 9

Overvågning

1. Direktionen fremlægger årligt en rapport til Styrelsesrådet om gennemførelsen og anvendelsen af denne retningslinje. Rapporten skal indeholde oplysninger om:

- a) anvendelsen af proceduren til forudgående godkendelse
- b) de nationale centralbankers praksis vedrørende den indenlandske forvaltning af aktiver og passiver
- c) overholdelsen af denne retningslinje.

2. ECB kan i tvivlstilfælde anmode de nationale centralbanker om oplysninger vedrørende overholdelsen af artikel 5, stk. 1-3.

Artikel 10

Fortrolighed

Alle oplysninger og data, der udveksles i forbindelse med de ovenfor nævnte procedurer, herunder overvågningsrapporten i artikel 9, er fortrolige.

Artikel 11

Overgangsbestemmelse

Statslige tidsindskud hos de nationale centralbanker er underlagt artikel 5, stk. 1, men de indgår først i beregningen af tærskelbeløbet i artikel 5, stk. 2, fra den 1. december 2015.

Artikel 12

Virkning og gennemførelse

- 1. Denne retningslinje får virkning to dage efter dens vedtagelse.
- 2. De nationale centralbanker træffer de nødvendige foranstaltninger for at opfylde denne retningslinje senest den 1. december 2014. De skal senest den 31. oktober 2014 fremsende meddelelse til ECB om, hvilke tekster og midler, der vedrører disse foranstaltninger.

Artikel 13

Adressater

Denne retningslinje er rettet til de nationale centralbanker.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 20. februar 2014.

For ECB's Styrelsesråd

Mario DRAGHI

Formand for ECB

BILAG I

**TÆRSKLER FOR DE NATIONALE CENTRALBANKERS INDENLANDSKE OPERATIONER VEDRØRENDE
AKTIVER OG PASSIVER, DER UDFØRES PÅ EN ENKELTSTÅENDE DAG**

Gældende tærskel
Virkning på afviklingsdagen (aggregerede operationer netto) ⁽¹⁾
200 millioner EUR
⁽¹⁾ Likviditetsvirkningen netto af dagens planlagte operationer, der skal afvikles, på en enkeltstående dag, og som falder sammen med eller følger handelsdagen.

MÅNEDLIG EFTERFØLGENDE INDBERETNING AF INDENLANDSKE OPERATIONER VEDRØRENDE FORVALTNINGEN AF AKTIVER OG PASSIVER

	Operationskategori										
	Investeringsope- rationer	Forvaltningen af pensionsfonde	Aktiviteter foretaget som befuldmægtiget		Værdipapirlån	Genkøbstran- saktioner		Kredit- og indskudsord- ninger		Forpligtelser over for tredjemand	Overførsler og tilskud
Måden for hvordan operationen udføres	1. Balanceført 2. Ikke-balan- ceført	1. Balanceført 2. Ikke-balan- ceført	1. Balanceført 2. Ikke-balan- ceført	Antal tran- saktioner	nnnnnn	nnnnnn	Antal tran- saktioner	nnnnnn	Operations- type	xxxxx	xxxxx
Antal tran- saktioner	nnnnnn	nnnnnn	nnnnnn	Værdipapir- långivning	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Tildeling	EUR (XX) mn	Måden for hvordan operationen udføres	1. Balanceført 2. Ikke-balan- ceført	1. Balanceført 2. Ikke-balan- ceført
Køb	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Værdipapir- låntagning	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Indskud	EUR (XX) mn	Antal tran- saktioner	nnnnnn	nnnnnn
Salg	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn						Beløb	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn
Indfrielse	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn								

BILAG III

MEDDELELSESFORMAT VEDRØRENDE ANMODNINGER OM FORUDGÅENDE GODKENDELSE AF STORE TRANSAKTIONER

Variablens navn	Beskrivelse af variablen	Kodificering	Obligatorisk felt
Id-kode	Entydig identifikator for en pulje af operationer (enten værdipapirtransaktioner eller andre transaktioner), som har samme handels- og afviklingsdag, bestående af en fortløbende nummerring, som følger efter den tocifrede ISO-landekode.	ISnn	Genereres automatisk ved ansøgningen.
Handelsdag	Handelsdagen for den planlagte pulje af operationer.	åååå/mm/dd	Ja
Afviklingsdag	Afviklingsdag (eller startdag i tilfælde af terminsforretninger) for den planlagte pulje af operationer.	åååå/mm/dd	Ja
Køb og långivning	Hvis værdipapirer/andre instrumenter er blevet købt, eller kredit eller værdipapirudlån er blevet tildelt, angives det kumulative beløb.	EUR [YY] million	Nej (Efterlades tom, hvis kun salgstransaktioner er planlagt)
Salg og indskud	Hvis værdipapirer/andre instrumenter er blevet solgt, eller indskud er blevet indskudt, angives det kumulative beløb.	EUR [XX] million	Nej (Efterlades tom, hvis kun købstransaktioner er planlagt)
Virkning på likviditetsprojektioner	Angivelse af virkningen på likviditetsprojektionerne på afviklingsdagen, hvis en anmodning godkendes, i forhold til den seneste daglige likviditetsangivelse, der er fremsendt til ECB kl. 8. I tilfælde af en afvisning skal dette felt bidrage til, at ECB kan identificere den modsatrettede virkning på likviditetsprojektionerne.	EUR [ZZ] million	Ja (Hvis den samlede virkning på likviditetsprojektionerne allerede er blevet indberettet til ECB, indføres et nul i dette felt.
Transaktionstype	Angivelse af transaktionstype: 1. Værdipapirtransaktion 2. Anden transaktion	Transaktionstypen vælges fra listen, som systemet fremsætter.	Ja (Brugeren angiver transaktionstypen)
Den planlagte måde at udføre operationen på	Beskrivelse af den planlagte måde at udføre operationerne på med henvisning til én af følgende poster: 1. Balanceført operation 2. Ikke-balanceført operation	Den planlagte transaktionsmåde vælges fra listen, som systemet fremsætter.	Nej (Brugeren kan frit angive den planlagte måde at udføre operationen på)

Variablens navn	Beskrivelse af variablen	Kodificering	Obligatorisk felt
Fritekst	Alle oplysninger, som vil hjælpe ECB's likviditetsforvaltningsfunktion i forbindelse med vurderingen af likviditetsvirkningen netto vedrørende den relevante periode for likviditetsanalysen og den seneste likviditetsangivelse. Eksempelvis, hvis virkningen på likviditetsprojektionerne ikke er permanent, men vil blive tilbageført i den nærmeste fremtid, indfører brugeren bemærkninger i fritekstfeltet vedrørende likviditetsvirkningen efter afviklingsdagen. Brugeren kan også anføre yderligere detaljer om den enkelte operation, som f.eks. type, størrelse eller formål.	Alle kombinationer af tal og bogstaver inden for det foruddefinerede H1&H2 tegnsæt ⁽¹⁾ .	Nej

⁽¹⁾ Tilladte symboler i fritekstformatet er specificeret i afsnit 1.1.4.7 i bilag 4 til H1&H2 System Design dokumentet af 22. august 1997.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)



Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA